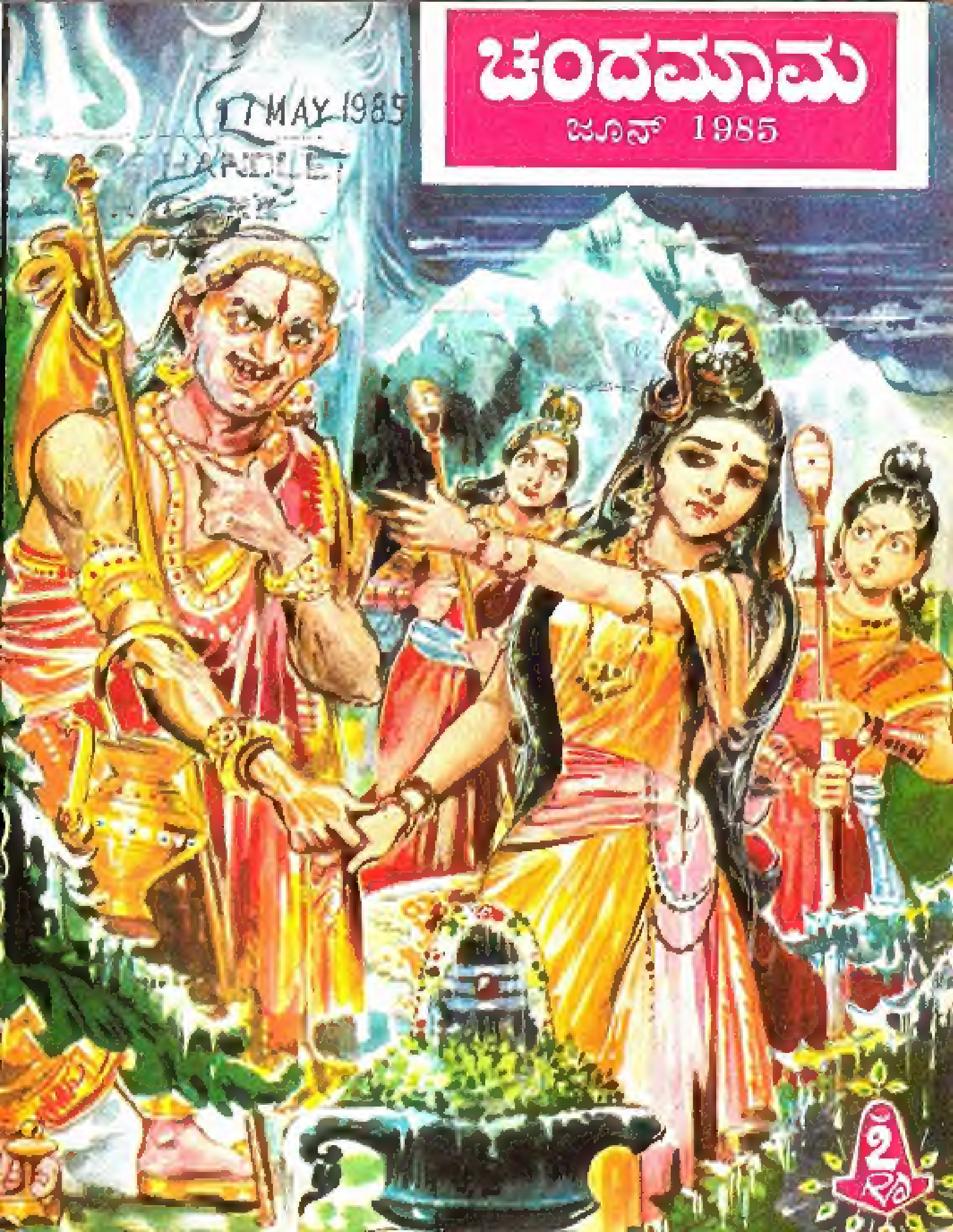

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಜೂನ್ 1985

1 MAY 1985

PARADISE

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಒಬ್ಬನಿದ್ದ ವಂಶವೃಕ್ಷರೂ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬನಿದ್ದ ವಂಶವೃಕ್ಷರು ತಾವು ಕಡಿಮೆಯವರೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ 'ಕೀಳರಿಮೆ' ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ವೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಧೈರ್ಯವು ಮಿತಿಮೀರಿ ಹೋಗುವುದೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅದು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡಬಹುದು. ಮೇಧಾವಿಯಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಯಾದವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಲ್ಲನೆಂಬ ಧೈರ್ಯವು ಮಿತಿಮೀರಿದರೆ ರಾಜನಿಗೇ ಕುತ್ತಾಬಹುದೆಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ "ಎಲ್ಲಾ ಬಲ್ಲವನು" ಎಂಬ ಪುಟ್ಟ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ.

ಅಮರವಾಣಿ

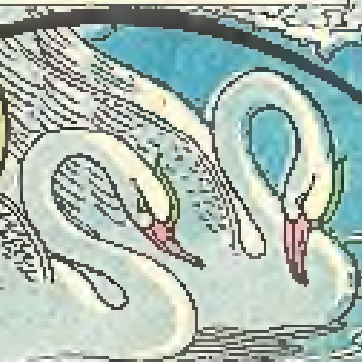
ನಿಶ್ಚಲವೆಂದೀಯೆತೆ ಯೇವೆ ನ ದಾತಾ ಕ್ಷುಣ್ಣಿವಾರಿಣೀ
ಸುಧಾ ಸ್ಯಾತ್ ಧೈರ್ಯವಾನ್ ಯಸ್ಮಿ ಸ ಏವ ಪುರುಷೋತ್ತಮಃ
ಸಂಶಯಪಡದೆ ಕೊಡುವವನೇ ದಾತನು, ಹಸಿವೆ ತೀರಿಸುವಂಶವುದೇ ಅಮೃತ : ಧೈರ್ಯವಂತನೇ ಮನುಷ್ಯರೊಳಗೆ ಉತ್ತಮನು.

ಸಂಪುಟ : ೭೪

ಜೂನ್ '೮೫

ಸಂಖ್ಯೆ : ೬

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಸನ್ಮಾನಾರ್ಹ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಾಪನಂಬವನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಚೆಸರು ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿದ್ದಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅವನು ಕಲೆಗಾರರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಪ್ರವರ್ತನ ನಡೆಸುವನು, ಆಗ ದೊರೆತ ಹಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಲೆಗಾರರಿಗೆಲ್ಲ ಅವನು ಬೇಕಾದವನೇ ಆದನು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಪ್ರತಾಪನು ಒಬ್ಬ ಗಾಯಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಚಂದನ ಪುರವೆಂಬ ಊರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಗಾಯಕನಿಂದ ಒಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಾಯನ ಕೇಳಿ ಸಡೆಯಿತು. ಹಣವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಕಚೇರಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಧ್ವಜ ಸುಗಂಧನಂಬವನಿಂದ ಗಾಯಕನೊಂದಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಕರೆ ಬಂದಿತು. ಸುಗಂಧನು ದೊಡ್ಡ ಕರಾಢಿವಹನು ಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೇ ಕರೆಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆಂದೂ ಪ್ರತಾಪನು ಭಾವಿಸಿದನು.

ಸುಗಂಧನು ಪ್ರತಾಪನನ್ನೂ, ಗಾಯಕನನ್ನೂ ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಬಂಗಾರದ ಪದಕವನ್ನು ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತ, "ಈ ದಿನ ನಾನು ಅದ್ಭುತವಾದ ಗಾಯನವನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು. ಇಂಥವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ದರೇನೇ ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿ. ಅಂತಹ ಗಾಯಕರಿಗೂ, ಅಂಥವರನ್ನು ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಸಿದ ವರಿಗೂ ಏನನ್ನ ಶ್ಲಾಘಿಸುವಾರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸನ್ಮಾನವಿದು. ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ" ಎಂದನು.

ಪ್ರತಾಪನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಹಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾವು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕಾದ ದೊಡ್ಡ ತನವೇನಿದೆ? ನೀವು ಇಲ್ಲದ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತೀರಿ, ಅಪ್ಪೇ" ಎಂದನು.

"ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಲೆಯೆಲೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮುಗಿಯುತ್ತದೇನು? ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಪೋಷಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಹೋದರೂ ಹೀಗೆ ಸನ್ಮಾನಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಬಂದದ್ದು ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸುಗಂಧ.

ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಾಪನು ಶಾನು ಯಾವ ಕಲಾಕಾರ ನನ್ನು ಯೊಂದಿಸಿಕೊಂಡರೂ ತಪ್ಪದೆ ಚಂದನಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು, ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆದ ಮೇಲೆ, ಸುಗಂಧನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬಂಗಾರದ ಪದಕಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ಶಿಲ್ಪಿ, ಚಿತ್ರಕಾರ, ಕವಿ, ಮಲ್ಲರು ಚಂದನಪುರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆಸಿದರು. ಸುಗಂಧನಿಂದಲೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದರು.

ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಸುಗಂಧನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವೂ ಕುತೂಹಲವೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಎಷ್ಟು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದರೂ ಸುಗಂಧನ ಹಾಗೆ ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುವವರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತರೇ ಸುಗಂಧನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಹತ್ವವಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತೊಡಗಿತು.

ಸುಗಂಧನನ್ನು ಕುರಿತು ಹತ್ತು ಮಂದಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇದಕ್ಕೆ

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ಕೊಂಡು ಪ್ರತಾಪನು ಚಂದನಪುರದ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಪ್ರತಾಪನು ಸುಗಂಧನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ, "ಆ ಸುಗಂಧನನ್ನು ಕುರಿತು ನೀವು ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಗರ್ವಿಷ್ಠ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು ದೂರದಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಅದೇ ಅವನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ" ಎಂದನು.

ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬುಗೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕಲಾವಿದನ ಕಲೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕೆಂದು ತನಗೆ ತೋರುವಾಗ, ಅವನು ಗರ್ವಿಷ್ಠನು ಹೇಗಾದಾನು? ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಸುಗಂಧನ ಮೇಲೆ ಏನೋ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಗೆ ಇರಬಹುದು. ಊರೊಳಗಿನವರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಹಗೆ ಸಹಜವೇ.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರತಾಪನು ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಊರ ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅವರು ಕೂಡಾ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನೇ ಬಲಪಡಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದರೆ ಅವನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪ್ರತಾಪನು, ಒಂದು ದಿನ ಸ್ವತಃ ಸುಗಂಧನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಸುಗಂಧನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದನು.

ಪ್ರತಾಪನು ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ, "ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ. ನಾನೊಂದು ಸಂದೇಹ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು

ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನಿಮ್ಮಂಥವರನ್ನು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ನಿಮಗೆ ಅಭಿಮಾನವಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಂತಹ ನೀವು ಯಾವ ಕಲೆಯನ್ನೂ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಸಂದೇಹ ” ಎಂದನು.

“ ನಾನು ಕಲೆಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಮಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ? ” ಎಂದು ಸುಗಂಧನು ಸಹಜ ಶಾಂತತೆಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದನು.

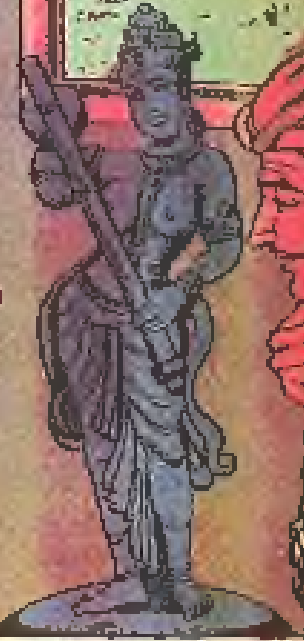
“ ಉತ್ತಮ ಕಲೆಗಾರನು ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸದೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ತಾಗೆ ಹೇಳಿದೆನು ” ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪ.

“ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥವಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ರುಚಿ ಹೃದಯಗಳು ಇದ್ದರೇನೇ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಅಂಥವರು ಬಹಳ ಅಪೂರ್ವ. ಬನ್ನಿ, ನನ್ನ ಕಲೆಗಳ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆಯನ್ನು ನೋಡುವಿರಂತೆ ” ಎಂದು ಸುಗಂಧನು ಪ್ರತಾಪನನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಸುಗಂಧನು ಕೆತ್ತಿದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಶಿಲ್ಪಗಳೂ, ಓರಿದ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸುಗಂಧನು ಪ್ರತಾಪನೊಂದಿಗೆ “ ಈಗ ನನಗೆ ಹಾಜರೇಕೆಂದು ಉತ್ಸಾಹವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನೂ ಕೇಳಿ ” ಎಂದು ಕೊರಳೆತ್ತಿ ಲಾಗಾಲಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನೂ ಹಾಡಿದನು.

ಅವನು ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾದ ಗಾನ ರಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಾಪನು ತನ್ಮಯನಾಗಿಹೋದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಾಡು ಮುಗಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರತಾಪನು,

“ ಅಯ್ಯಾ, ಈ ದಿನ ಸುದಿನ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅದ್ಭುತದ ದಿನ. ನಿಮ್ಮ ಗಾಯನವನ್ನು ಕೇಳುವ ಅಮೃತಾವಕಾಶ ವಾಯಿತು ” ಎಂದನು.

ಸುಗಂಧನು ನಕ್ಕು, “ ನನಗೆ ಹದಿನಾರು ವಯಸ್ಸು ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತೆನು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನಿಂದ ವಿಶಾಲ ವಾದ ತೋಟವಿದೆ. ಅತೋಟದೊಳಗಿನ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ, ನನ್ನ ಶ್ರೋತೃ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಎಲ್ಲವೂ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಕವಿತ್ವವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅರುವತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಕಲೆಗಳನ್ನೂ ಅಭಿಜಾನಮಾಡಿ ಧ್ವೇನೆ. ಈಗ ನಿಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತೆ ? ” ಎಂದನು.

“ ನೀವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವರು. ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ತನವು ಮರೆಯಲ್ವೇ ಇವು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಬಾರದು. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಾಜಧಾನಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಕರೆದು

ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರ ಮುಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಗಲ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ವಿರ್ಬಾಡು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾರಾಜರ ಸ್ವತಃ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪ.

"ನಾನು ಅಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಾರೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುವ ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳವನು ಇನ್ನೂ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅರುವರಗೂ ಯಾರ ಸನ್ಮಾನವನ್ನೂ ನಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾರೆನು" ಎಂದನು ಸುಗಂಧ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪ್ರತಾಪನು ಅಪ್ರತಿಭನಾಗಿ, "ನೀವು ಕೆಲಸಾರರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿದಾಗ ಯಾರಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ?" ಎಂದನು.

ಸುಗಂಧನು ದರ್ಪದ ನಗೆಯೊಂದನ್ನು ಹಾರಿಸಿ, "ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕಾದ ಅರ್ಹತೆಗಳು ನನಗಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುವ ಅರ್ಹತೆ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು, "ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಗೆ ವಾಮನ ಮೂರ್ತಿ ಎಂಬ ವೀಣಾ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅತನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದು ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇಪ್ಪವಿಧರೇ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬನ್ನಿರಿ" ಎಂದನು.

ಸುಗಂಧನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಾಪನು ಆ ವೀಣಾ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಆ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಸುಗಂಧನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ನನಗೆ ನೀವು ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡುವಿರಾ? ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಗಾನ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವೀಣಾವಾದನವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ? ನಿಮಗಿರುವ ಅರ್ಹತೆಗಳು ಯಾವುವು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಸುಗಂಧನು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಬೆರಗಾಗಿ, ಶಾಪ್ತರವೇನೂ ಕೊಡದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. ಪ್ರತಾಪನೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಾಪನು ಸುಗಂಧನೊಂದಿಗೆ, "ನಿಮ್ಮಂಥವರೇ ಆದ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಈ ದಿನ ನೋಡುವಂತಾದದ್ದು ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವೆನ್ನಬೇಕೋ ದುರದೃಷ್ಟವೆನ್ನಬೇಕೋ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರತಿಭೆ ಇದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಗರ್ವದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಸನ್ಮಾನದ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲ. ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡದ್ದು ನನ್ನ ತಿಳಿಗೇಡಿತನವೇ ನಿಜ" ಎಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ಪ್ರತಾಪನು ಎಂದಿಗೂ ಸುಗಂಧನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

Barclays India

— 104 —

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಬಂಧ್ಯವರ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉತ್ಸಾಹ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನೂರು ಯೋಜನಗಳಷ್ಟು ದೂರವಿರುವ ತಂಖಿನೆಂಬ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಮಂತ್ರಗೃಹದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಕಾಪಾಲಿನಿ ಹೇಳುವ ಒಂದಾನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಸ್ತುವನ್ನು ವಿತ್ತಿಕ್ಕೊಂದು ಬರಬೇಕು. ಈ ನಿರ್ಬಂಧ

~~KN~~ - F-2

ದಲ್ಲಿ ತಾನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಆ ದುಷ್ಟರ ವಾದ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಾಯದೆ ಬದುಕಿ ಬಂದರೆ, ಅಮೇಲೆ ಕಾಪಾಲಿನಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ, ಹಾಗೆ ಇವಳ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಲು ತಾನು ಬದುಕಿರಲಾರದೆ, ಸತ್ತುಗಿತ್ತು ಹೋದರೆ? ಈ ಸಂದೇಹದ ಮೂರದ ಆಶಾ ತಂತುವನ್ನು ನಂಬುವುದು ಹೇಗೆ?

ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ತಲೆಯೊಳಗೆ ತಿರುಗುವ ಆಲೋಚನೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದವಳ ಹಾಗೆ, ಕಾಪಾಲಿನಿ ಒಂದು ದೀರ್ಘಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕಿರುನಗೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು, "ಅಪ್ಪಾ, ಚಂದ್ರ ವರ್ಮಾ, ನೀನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವ ವಿಷಯವೇ ನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಗೊತ್ತಾ? ನೀನು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುವಿ ಯಾದರೆ ಹೇಳಿದಿರು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಲು ನಾನು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾಲನಾಗೆವಾಗಲಿ, ಅಡವಿಯ ಮರಮಟ್ಟುಗಳಾಗಲಿ ಎನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ ಮಾಡದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ನಂಬುಗೆಯಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡೆನು. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕೋಪ ವೇನಿಲ್ಲವ್ವಾ. ವೈಫಲ್ಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದ ಅಪೋಹ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ" ಎಂದಳು.

ಬೇಕಾದರೆ ಕಾಪಾಲಿನಿ ತನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ದಿಗಿಲೇ ಹಿಡಿಯಿತು. ತಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಬಹುದೆಂದಾದರೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಹೋಗಲು ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನವೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಈ ವರಿಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ದಿಕ್ಕು ತಿಳಿಯದ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ, ಗುಡ್ಡ ಬೆಟ್ಟಗಳ ನಡುವೆ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ತಿರುಗುವುದರ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ? ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯೂ ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದಾರು, ಅವರನ್ನು ಹತಮಾಡಿದ ದೈರ್ಯದಿಂದಲೇ ಸರ್ವ ಕೇತು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜ್ಯವು ಶತ್ರುವಿನ ಕೈವಶವಾಯಿತು. ವಿಶ್ವಾಸಪಾತ್ರನಾದ ಸುಬಾಹುವೂ ಕಾಣದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ! ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾದ ತಾನು ಕಾಪಾಲಿನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲೇ? ತಾನು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಅಂತಹ ಕಳಂಕಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಕೊಡಬಾರದು.

"ಅಮ್ಮಾ ಕಾಪಾಲಿನೀ! ನಾನು ನನ್ನ ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಶಂಖ ನೆಂಬ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಮಂತ್ರಗೃಹದಿಂದ ನಾನು ತರಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ಯಾವುದೆಂದು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ ಬಿಡು, ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ಶಂಕಿಸಬೇಡ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಮಾರನಾದ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪಲಾರೆನು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಕೋದರೂ ಸುಯೇ. ಹೇಳನ್ನು” ಎಂದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೇಳಿದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಮುಖವು ವಿಸ್ಮಿತವಾಯಿತು. ಅವಳು ಮತ್ತೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಎದ್ದು, ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವಾಸ್ತ್ರದಿಂದ, ಗೋಡೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮರದ ಬೊಂಬೆಯ-ಕರೆಯ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೊಡೆದು, “ಹೇ, ಭೈರವಾ! ಅತಿಥಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ತುಂಬಾ ಹಸಿವೆಯಿಂದಿದ್ದಾನೆ. ಪದ್ರೋ ಪೇತವಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಡಿಶ್ನಾ ಬಡಿಸಿ ತಾರೋ!” ಎಂದಳು.

ಕೂಡಲೇ ಸುತ್ತಲೂ ದಡ್ಡರಿಸುವ ಜಾಗೆ ಹೊಂಕಾರವೆದ್ದಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಹಾಗಾಯ ನೊಬ್ಬನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, “ಇಗೋ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾದ ಡಿಶ್ನಾ!” ಎಂದು ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ತಿಂಡಿ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಂಗಾರದ ಕಾಯಾಣಗಳನ್ನು ತಂದು ಚಂದ್ರ

ವರ್ಮನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು. ಉತ್ತಮವಾದ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಓರಣವಾಗಿಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಮುಳಿಗೂ ಸುವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯಲು, ಚಂದ್ರವರ್ಮನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಸಿವೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಎದ್ದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಯಿ ತರೆಯಿತು. ಅವನ ಕೈ ಕೂಡಲೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಊಟ ಮುಗಿಸುವವರೆಗೂ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಭೈರವನೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಪಾಲಿನಿಯೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ತಿಂದು, ತೇಗುತ್ತ, ಉಳಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಕಾಂಬಾಣಗಳನ್ನು ದೂರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದನು, ಪಾನೀಯ ವನ್ನು ಕುಡಿದು ತೃಪ್ತನಾದನು. ಆಮೇಲೆ, ಭೈರವನು ಕೈ ತೊಳೆಯಲು ನೀರು, ಕೈ ಒರೆಸಲು ಒಕ್ಕೆಯನ್ನೂ ತಂದಿಟ್ಟನು.

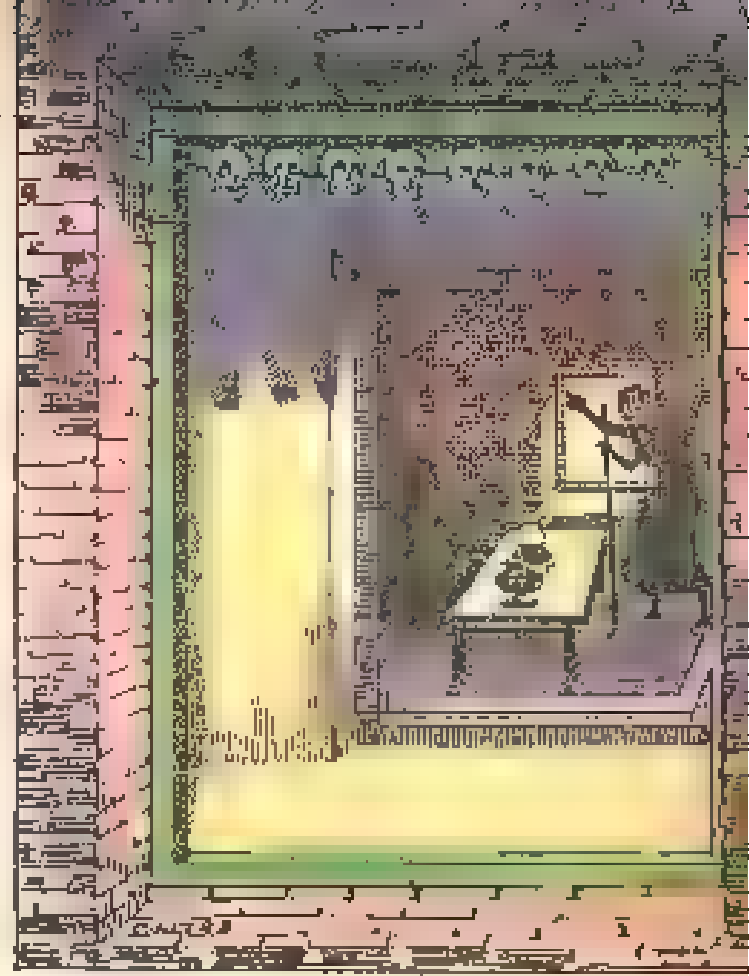
ಕಾಲಹಾಗೆ, ಭೈರವರಹತ ಜೊಡ್ಡ ಜೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೈಯೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಪಾಲಿನಿ, ಶಂಖ ಮೂತ್ರಿಕೆಯಿಂದ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಏಕೆ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ? ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನಂತಹ ಪರಿಮಿತ ಶಕ್ತಿಯವನೇ ಏಕೆ ಆಗಬಹುದು? ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮೋಸವಿರಬಹುದೇ? ತನ್ನಂತಹ ಕ್ಷತ್ರಿಯನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವ ಉಪಾಯವೇ? ಕೆಲವು ದುಷ್ಟ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅಂತಹ ಬಲಿಯನ್ನು ಒಯಸುತ್ತ ಮೆದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಆತನೇ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸಂದೇಹವೆದ್ದಿತು.

“ಅಪ್ಪಾ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನು, ಈಗ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡೋಣ. ಶಂಖನ ಮಂತ್ರಗೃಹದೊಳಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಶಕ್ತಿಗಳಿರುವ ಒಂದು ತಂಪಿವಿದೆ. ಒಂದಾನೊಂದು ಅಭಿಷೇಕ ಮೂಲಕ ಯಿಂದ ಕಾಯಿಸಿದ ಕಪಾಯವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಸುರಿದು ಕುಡಿದಮೇಗೆ ವೈದ್ಯಾಪ್ಯವೆ ನಡಿಸಿ ಮತ್ತೆ

ಯಶವನವು ಬರುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ವೈದ್ಯಾಪ್ಯವು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಸುಳಿಯಲಾರದು. ಈಗ ಸಾವಿರದ ಎಂಟತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆದವಳು ನಾನು. ಆಗ ಮಾಂತ್ರಿಕನಾದ ಶಂಖನು ನನಗೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಅವನಿಗೂ ನನಗೂ ಬದ್ಧ ವಿರೋಧ ಉಂಟಾಯಿತು. "ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಪಾಲಿನಿ ಭಕ್ತನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಶೈರವನನ್ನು ಕಿಡಿಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿ. "ಛೇ ನೀಚನೇ! ನಿನ್ನ ಹಾಳು ಬುದ್ಧಿ ಇನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚಿಲ್ಲವೇ? ಹೊಂಚಿ ಕೇಳುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಮಾನವಾಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದಳು. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ನರಳಿ ಗೋಡೆಯ ಬದಿಗೆ ಒರಗಿ ಬಿದ್ದು ಮರದ ಬೊಂಬೆಯ ಹಾಗಾದನು.

"ಅವನು ನಿನ್ನ ಸೇವಕ ತಾನೇ? ಅಷ್ಟೊಂದು ವಿಧೇಯನಾಗಿರುವ ಮಹಾ ಬಲಿಷ್ಠನನ್ನು ಹಾಗೇಕೆ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಹೊಡೆಯುವೆಯಮ್ಮ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ವಿಕಟವಾಗಿ ನಕ್ಕು, "ಅವನು ನನ್ನ ಸೇವಕನಾದರೂ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನನ್ನ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಕಡೆಮುಟ್ಟಿಸಿ ಶಂಖನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗುವ ಎತ್ತುಗಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ನೀಚ. ಈ ಬಗೆಯ ತುಚ್ಛ ಭೂತಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ತಂಟೆ ಇದೇ. ಅವರು ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಮಾಂತ್ರಿಕರಿಗಿಂತ ಬೆಚ್ಚು ಬಲಿಷ್ಠರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಅವರ ಆಶ್ರಯಕ್ಕೆ ಸೇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವನನ್ನು ಮರದ ತುಂಡಿನ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ, ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಶಂಖನು ನನ್ನ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಳೆದುಹೋದನೇ. ಅವರಿಗೆ ಬಂದ ದುಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿದೆಯಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿನಿ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ತೋರಣ

ಗಳಾಗಿ ನೇತಾಡುವ ಕಪಾಲಗಳನ್ನು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಈ ಕಾಪಾಲಿನಿಗೆ ಶಂಖ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಶತ್ರುಷೇ ಈಗ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಆ ಕಪಾಲವೊಲೆಯ ತೋರಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಸರ್ವಾಂಗವೂ ಕಂಪಿಸಿ ರೋಮಾಂಚವಾಯಿತು. ಆ ಶ್ವಣದವರೆಗೂ ಅವನು ಅವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಸಾಧಾರಣದ ಮಾನವರ ಕಪಾಲಗಳೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಭೂತಶಕ್ತಿಗಳ ಕಪಾಲಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು. ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಶಕ್ತಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಶಂಖನು ಕಳೆಯಿಸಿದವರ ಗತಿ ಹೀಗಾದ ಹಾಗೆಯೇ, ಕಾಪಾಲಿನಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ದೂತರ ಕಪಾಲಗಳು ಶಂಖನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮಾಲೆಗಳಾದವೋ ಎನೋ! ತಾನೀಗ ಅಂತಹ ದೂತನಾಗಿ ಶಂಖನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲಿರುವೆ ನೆಂದು ನೆನೆದಾಗ ಅವನ ಮೈ ಜುಮುಗುಟ್ಟಿತು.

"ಓ ಕಾಪಾಲಿನೀ ತಾಯೀ! ನೀನು ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಮೊದಲು ಬೇರೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುವುದಷ್ಟೆ? ಅವರು ಕೂಡಾ ಶುಖನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಹತವಾದರೋ?" ಎಂದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟೇ ಕೇಳಿದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಹಾಗೇನಿಲ್ಲವೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ, "ನಾನು ಇಷ್ಟರವರೆಗೂ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಯಾರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿಲ್ಲ. ಆ ಆಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಯ ಶುಖನನ್ನು ತನ್ನರಿಸಿ ತರಬಲ್ಲವರು ಯಾರೊಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವನ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನಲ್ಲದೆ, ವೈರ್ಭವಾಗಿ ಯಾರು ಯಾರನ್ನೋ ಏಕೆ ಕಳುಹಿಸಲಿ? ಅದರ ಲಕ್ಷಣಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಇವೆ" ಎಂದಳು.

"ಅಂತಹ ಸಮರ್ಥನು ನಾನೊಂದು ನಿನ್ನ ಅಭಿ ಪ್ರಾಯ, ನಿಜತಾನೆ?" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

"ಹೌದಪ್ಪ ಚಂದ್ರವರ್ಮ" ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿನಿ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ, "ನೀನು ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಯುವಕ,

ಅದರ ಮೇಲೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಕುಮಾರ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬಂಧುಮಿತ್ರರನ್ನೂ, ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವನು. ಇಂತಹ ಮಹಾ ಸಾಹಸಿಕನು ಬೇರೆ ಯಾರಿದ್ದಾನೆ? ಈ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ನೀನು ಗೆದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಆಮೇಲೆ ನೀನು ರಾಜನಪ್ಪೇ ಅಲ್ಲ, ಮೊತ್ತ ದೇಶಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗುವಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ದಾರಿ ಎಂಬುದನ್ನು, ಈಗ ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಆ ಆಪೂರ್ವ ಶುಖನನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಕಾಪಾಲಿನಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮ ನಿಗೆ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹವಾಯಿತು. ಅದರೂ ಅವನ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅಸುಮಾನದ ಎಳೆ ಯೊಂದು ಕದಲಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಿತು. ತನ್ನಿಂದ ಮಹತ್ವವಾದ ಆ ಶುಖನನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಕಾಪಾಲಿನಿ ಕನಗೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆರೆ ತೋರಿಸಿ ಉಬ್ಬಿಸುವಳೋ?

"ಸರಿಯಮ್ಮ, ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯು ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಹೇಳು. ಇನ್ನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ. ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪಬಾರದೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರ ಅವನದು.

"ಸರಿ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಾ" ಎಂದು ಕಾಪಾಲಿನಿ ಮುಂದಾಗಿ ಹೊರಕ್ಕೆ ನಡೆದಳು. ಹಿಂದೆಯೇ ಅವನೂ ನಡೆದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಕೊಂಡಿ ದ್ದನು. ಕಾಪಾಲಿನಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ತೋರುಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನೂರು ಯೋಜನ ದೂರದಲ್ಲಿ ಶುಖ ಮಾಂತ್ರಿಕ ನಿರುವ ಬೆಟ್ಟವೂ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮಂತ್ರ ಗೃಹವೂ ಇದೆ. ಆ ಗೃಹದೊಳಗೆ ಪೂಜಾ ಮಂದಿರ ದಲ್ಲಿ ಆಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳಿರುವ ಶುಖವು ಒಂದು

ನಾಗರಹಾವಿನ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆ ನಾಗರಹಾವು ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಆಳಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ನೀನು ಮಾಂತ್ರಿಕನಾದ ಆ ಶಂಖನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡೋ ಅಥವಾ ಅವನ ಶ್ರಾಣ ತೆಗೆದೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ತೋರುವ ಉಪಾಯದಂತೆ ಏರ್ಪಡಿದ ರಾಯಿತು” ಎಂದಳು.

“ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವುದರೂ ಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುವಿಯೋ?” ಎಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ? ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕನಾದರೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯುವತ್ತಾನೆ. ಶಂಖನು ವಜ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರೇಕವವ ನೇಸಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಹತಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ. ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನಿನಗೆ ತನ್ನಂತಾನೇ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನಂಬು” ಎಂದಳು ಕಾಪಾಲಿನಿ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಇನ್ನೂ ನಾನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ದುಸ್ತರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಒರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೈಯನ್ನು ಎಳೆದು ತಡವಿ ಒರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಮುಂದೆ ನಡೆದನು.

ಅವಳು ಖಾಲ್ಕಿಡಿ ಮುಂದೆ ಇಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಪಾಲಿನಿ ಆತನಿಂದ ಹಿಡಿಯಲು, ಅವನ ಭುಜ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಅಪ್ಪಾ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನು, ಮುಖ್ಯ ವಾದೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು. ಶಂಖನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಮಿತಿ, ವಾದ ಪಕ್ಷ ಇದೆ. ಅದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಮೆಗ ವನ್ನೂ ಅಧ್ಯವೈದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಹೆಸರು ಅಗ್ನಿವಕ್ತೃ. ಅದು ಪ್ರತಿದಿನ ಕತ್ತಲಾದ ಮೇಲೆ ಅಹಾರಾನ್ವೇಷಣೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ಆಗಲದಲ್ಲಿ ಹಾರುವಾಗ ಅಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆಯ ಹಾಗೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ನೀನು ದಾರಿ ತಪ್ಪದಂತೆ ಹೋಗಿ ಶಂಖ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಗೃಹವನ್ನು ನೇರವಾದು ನೀನು ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾದ ದೂರವು ಇನ್ನೂ ಯೋಜನೆಗಳಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಹೇಳು. ಎಷ್ಟು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀನು ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿಯೇ ತೋರಿತು. ಅಡವಿಗಳನ್ನೂ, ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೂ, ನಗರಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿಕೊಂಡು ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಷ್ಟು, ಅಮೇಲೆ ಮಹಾ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಶಂಖವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಹಿಂದಿರುಗಲು ಮತ್ತೆ ಘೂರು ಯೋಜನೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅಪಾಯ

ಗಣ್ಣು ಇದ್ದಿರಬೇಕಾಗುವುದೋ ತಿಳಿಯದು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇಂತಿಷ್ಟು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ?

ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಅರೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದವಳಂತೆ ಕಾಪಾಲಿನಿ, ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ "ಹೌದು, ಚಂದ್ರವರ್ಮಾ, ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲವ್ವಾ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ನೀನು ಆ ಶುಖವನ್ನು ತಂದು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮೂತ್ರವೇ ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಉಪಯೋಗ. ಆ ಗಡುವಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ದಾಟಿದರೂ ಅದು ನನಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಬಾರದು. ಸರಿದವ್ವ, ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದಾದರೂ ನೀನು ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದ ಸಹಾಯ ಮೂತ್ರ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಗಾಳಿನ ಗೋಳವಿರುವ ಮೇಟೆಯ ಅರ ದೊಳಗೆ ಒಂದು ಪಾಲಿವತ್ತನ್ನುರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಆ ಶುಖವನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಆ ಪಾಲಿವತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿರು ತ್ತದೆ" ಎಂದಳು ಕಾಪಾಲಿನಿ.

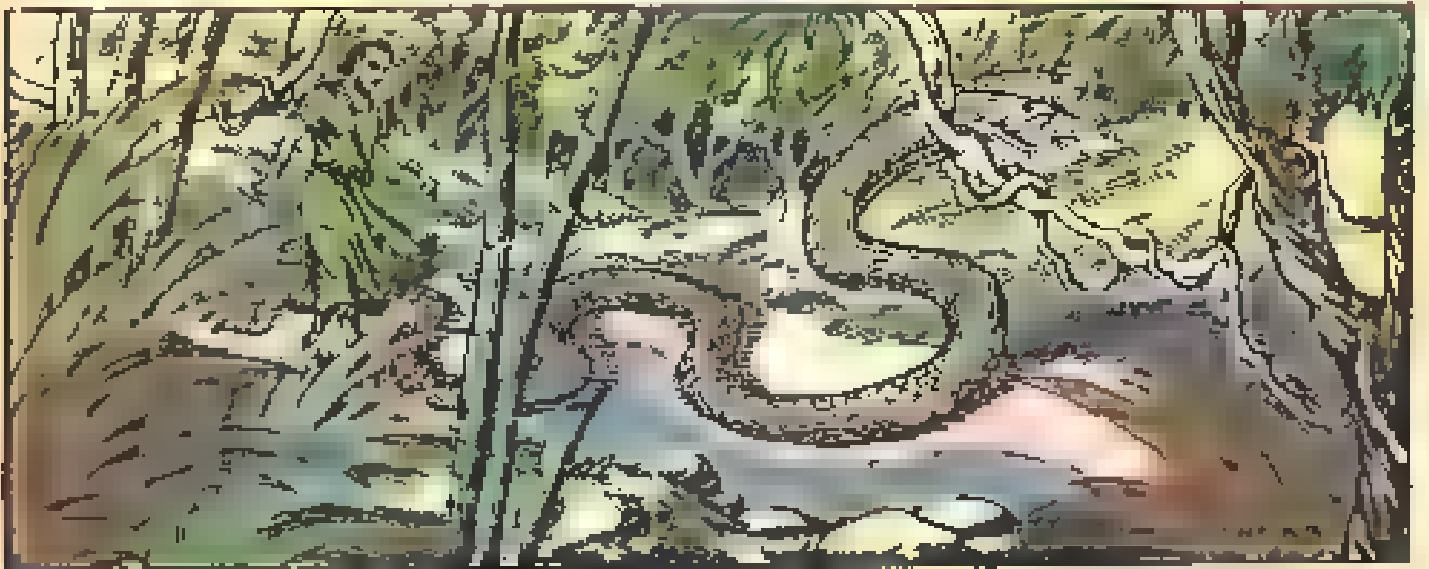
ಆ ಬಗೆಯ ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇರೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಅವಳ ಮೇರೆ ಅವಾರ

ವಿಶ್ವಾಸವೆದ್ದಿತು. ಈ ಕಾಪಾಲಿನಿ ಮಾಂತ್ರಿಕಳು ಕನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವವಳಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಂಬಿ ದನು. ಅವನು ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಎರತು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು, "ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ನಾನು ಆ ಶುಖ ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೇನೆ. ದೃಢ ವಾಗಿ ನಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದೆ ನಡೆದನು.

ಕಾಪಾಲಿನಿ "ಕುಲಸಾಗಾ !" ಎಂದು ಮೂರು ತಲೆಯ ಸರ್ಪವನ್ನು ಕರೆದಳು. ಸರ್ಪವು ಧುಸು ಗುಡುತ್ತಾ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಚಂದ್ರವರ್ಮ ವನ್ನು ಸರ್ಪಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿ, "ಅವನು ಈ ಅಡವಿ ಯನ್ನು ದಾಟುವವರೆಗೂ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗಿದ್ದು ಕರೆ ದೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬಾ" ಎಂದಳು.

ಕಾಲವಾಗುವ ಒಂದೇ ಹಂತಿಗೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಅವನಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮರಗಳನ್ನು ದಾಟ ಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮೋಡಿದನು.

ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಗುಹೆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿದ್ದ ಕಾಗದಲ್ಲಿ ರೊಡ್ಡ ಹದಿನ ತಲೆಯೂ, ರೆಕ್ಕೆಗಳೂ ಇರುವ ಒಂಕ ಶೂರದ ಭಯಂಕರ ವಿಕೃತಾಕಾರ ವಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. — (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಅದು ಹೇಳ ತೊಡಗಿದ ಕಥೆ ವಿವೇಂದರೆ, ಒಂದಾನೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ದಯಾನಿಧಿ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಧನವಂತನಿದ್ದನು. ಅವನು ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ದಯಾಗೂಡದಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವವನು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಕೂಡಾ ಮನಃ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಯಾದರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ಕೂಡಾ, ಏಕೆ ಆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ರೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಆ ತಪ್ಪು ಮಾಡದಂತೆ ನೀತಿ ಬೋಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಂತಹ ದಯಾನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮನೊಬ್ಬ ಸೇವಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಚಿಕ್ಕತನದಿಂದಲೂ ದಯಾನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದವನು. ಅದುದ ರಿಂದ ಉಳಿದ ಟುಸದಾಳುಗಳ ವೇಲಿನದಕ್ಕಿಂತಲೂ ರಾಮನ ಮೇಲೆ ದಯಾನಿಧಿಯ ಅಭಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಇದ್ದಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ದೊಡ್ಡವ ನಾದ ಮೇಲೆ ರಾಮನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು.

ರಾಮನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯಿ ದ್ದಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಯೌವ ನಾನರ ಗುಣಗಳನ್ನೂ, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿರುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಜಮಾನರಿಂದ ತನಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಉಪಕಾರ ವಾಯಿತೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದುದೊಡ್ಡ ಅಶಾಪಾತಕಿ ಯವಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ರಾಮನೊಂದಿಗೆ "ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರನ್ನು ಕುರಿತು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳುವಿರಿ, ಅದೆಲ್ಲ ಸರಿ. ಅವರ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪಟ್ಟೀ ಸೀರೆಗಳಿವೆ ಅನ್ನುವಿರಿ. ನನಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದಾದರೂ ಅಂತಹ ಸೀರೆ ಇದೆಯೋ? ಅವರ ಹೆಂಡತಿಗೆ, ಮಗಳಿಗೆ ಎಂತೆಂಥವೋ ನಗನಟ್ಟುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವೆ. ನನಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಓಡಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ಸಂಗತಿ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಅವರು ಉಣ್ಣುವುದು ತಿನ್ನುವುದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಇದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವುದೇನು?" ಎಂದಳು.

ರಾಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಬಂದ ಹಾಗಾಯಿತು ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತು ನಿಜವೆಂದೂ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಇದುವರಗೂ ತನಗೆ ಇದು ಬೇಕು, ಅದು ಬೇಕು ಎಂದು ಯಜಮಾನರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿನ ನೆನಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದುದ ನ್ನೆಲ್ಲ ದಯಾನಿಧಿಯೇ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಕೇಳದೆಯೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂಥವು ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ, ಅವು ತನಗೆ ಬೇಕಾದವೇ ಎಂದು ರಾಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ರಾಮನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು, ತನ್ನ ಹಾಗೇ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬೇರೆ ಅಳು ಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರು ಅವನನ್ನೇ ಮೊದಲಿಸಿ, "ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಏಕೆ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀ? ಯಾರ

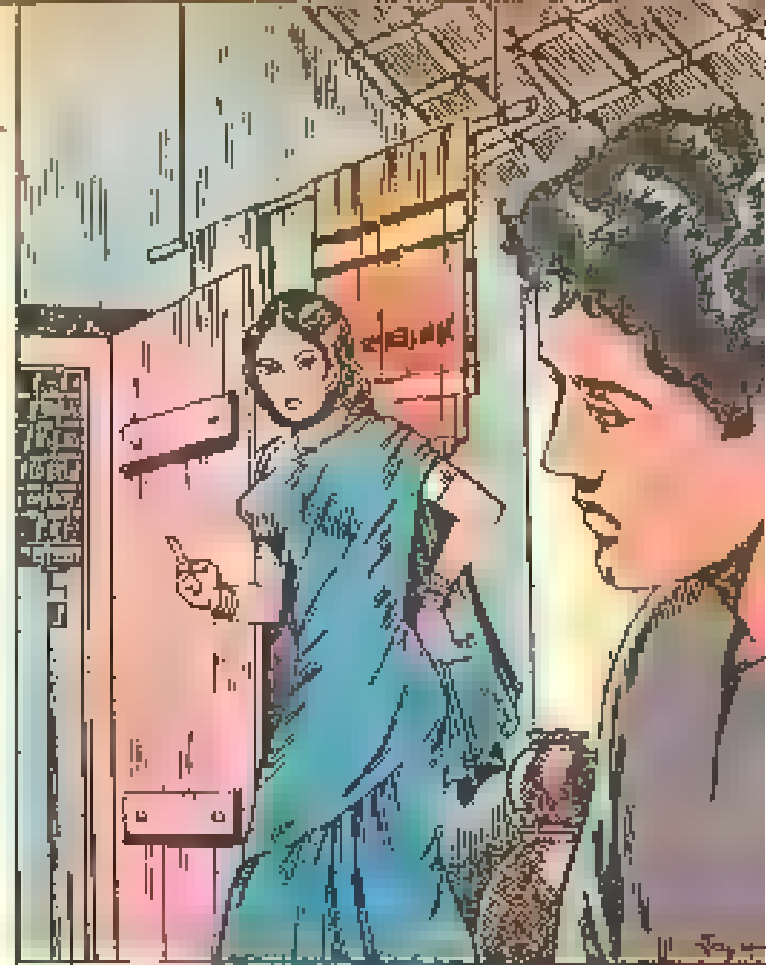
ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನದೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಅವರ ಸಂಘಾದನೆ ಇರುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರಂಥವರು ಸೌಖ್ಯವಾಗಿದ್ದರೇನೇ ನಮ್ಮ ದಿನಗಳು ಕೂಡಾ ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತವೆ. ಈ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಫ್ತು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಈ ಯಜಮಾನರು ಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಯಾರೂ ಕೊಡಲಾರರು. ಅದರ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮೇಲಿಗಿಂತಲೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅದು ಅಭಿಮಾನ ಹೆಚ್ಚು. ಇಂಥವರ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ಕಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ” ಎಂದು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

‘ರಾಮನಿಗೆ ಅವರು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೆನಿಸಿತು. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಿದನು. “ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ಯಾವ ವಿರುಪೇಕುಗಳೂ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ನೀವು ಕೂಡಾ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಹಾಗೆಯೇ ಬೇರೊಬ್ಬರೂ ಸ್ವಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವರು ತಡೆಯುವರೆಂದು ಹೆದರುವಿರಾ? ಹೀಗೆ ಹೆದರುವವರು ಎಂದೂ ಮೇಲೆ ಬಾರರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ನನಗೆ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು ರಾಮ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿರಿ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ ಹೊಪ್ಪಿಡದಳಂತೆ.

ಕಳ್ಳತನದ ಹೆದರು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಮನು ಹೆದರಿದನು. ಪೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಎಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು? ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ. ಅದನ್ನೂ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಹೇಳಿದಳು. “ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ವಿವಿಧ ನೋಡ್ತೀರಿ?”

ಮನಸ್ಸೊಂದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಮಾಡಿಬಿಡಿ. ಹೇಗೂ ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ನಂಬುಗೆ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ನಿನಗೆ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವಂಥಾದ್ದು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಬಿಡಿ. ಆ ಹಣದಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ವಿನೋ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಕುಂಬಾ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬಡಬಹುದು. ಅಮೇಲೆ ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಪಟ್ಟೇ ಸೀರೆ, ನೆಗೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತೆ! ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಕಂತೋಪವಾಗುತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ?” ಎಂದಳು ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮನು ಕೂಡಲೇ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ, ಹೆಂಡತಿ ಆಗಾಗ ತಿವಿತಿವಿದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿ

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂದರ್ಭ ಹೊಂದು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ದಯಾನಿಧಿಯ ಮನೆ ಯೊಳಗೆ ಕೈನೋಟ ಬೀರಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ರೋಣಿಯೊಳಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದಿರು ವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಅವನು ಅಸ್ತಿತ್ವ ನೋಡಿ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಸಮಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು, ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಒಂದು ಪರಹಾಸ ಚೀಲವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ, ಬೇಗಬೇಗನೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

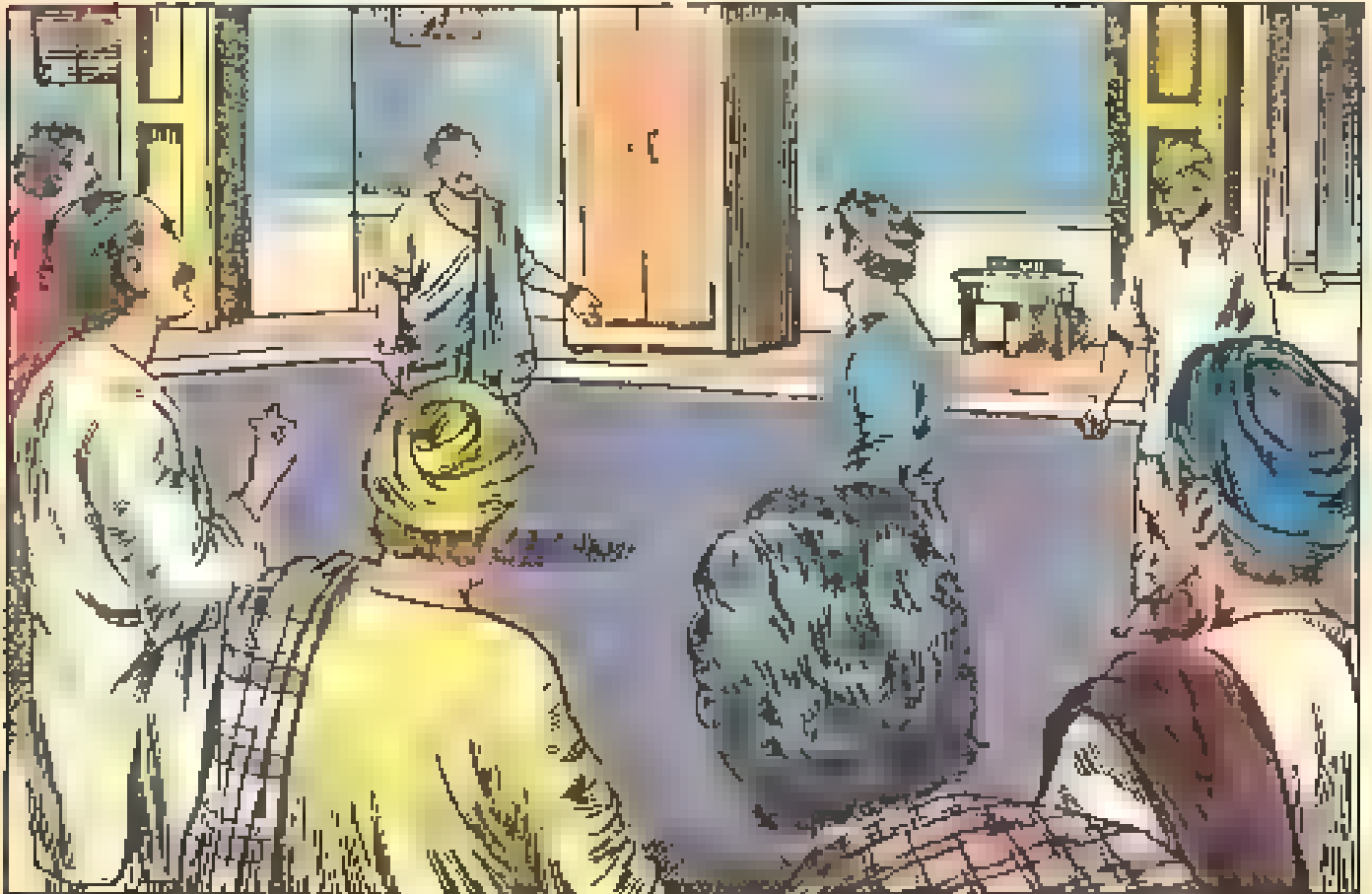
ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಪರಹಾಸನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತ, "ಅಬ್ಬ! ಎಷ್ಟಿವೆ! ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ!" ಎನ್ನುತ್ತ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎಣಿಸಿದಳು.

ಮರುದಿನ ದಯಾನಿಧಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಹಣದ ಚೀಲವೊಂದು ಕಾಣಯಾದ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಮೂರ ಕ್ಷಿಣಗಾಗಿ, "ಇದು ಹೊರಗಿನ ಕಳ್ಳರ ಕೆಲಸವಲ್ಲ" ಎಂದು ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕನ್ನ ಆಳುಗಳ

ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಈ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟದೇ ಆದ್ದರಿತು. ನಮಗೆ ವನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ತಗ್ಗಿದೆ. ಎನೋ ಅವಿಶ್ವಾಸ ಬಂದಿದೆ" ಎಂದನು. ಆಗ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೆನೆದುಕೊಂಡವು.

ಕಳ್ಳತನ ನಡೆದು ಆಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಂದೇಹ ಬಂದ ಒಡೆಯನು ಕೋಪದಿಂದ ಗದರಿಸಿ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ತಾನೇ ಸಂಕಟವಡುವುದನ್ನು ಮೋಡಿ ಆಳುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಭಯಭಕ್ತಿಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಅವನ ಮೇಲೆದ್ದ ಗೌರವಾಭಿಮಾನಗಳು ಇಮ್ಮಡಿಯಾದುವು.

ಆಗ ಆಳುಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಒಡೆಯನಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, "ಅಯ್ಯೋ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸವೆವರ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ ಶೋಧಿಸಿ ಬರುತ್ತೇವೆ. ಅಪ್ಪರವರೆಗೂ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಇರಲಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಾವು ಬರುವವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹುಡುಕಲು ಹೋದರು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಮನೆ ಮನೆ ಶೋಧಿಸುವಾಗ,

ಕಳವಾದ ಹೂದ ಚಿಲವು ರಾಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಗತಿ ವಿನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ರಾಮನು ನವಿರಿಯಾಂಕವಾಗಿ ಕಂಟಸತೊಡಗಿದನು.

ದಯಾನಿಧಿ ರಾಮನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೇಕವಾಗಿ ಕರೆದು, "ರಾಮಾ, ನೀನಿಗೆ ನೀನು ಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆವ್ವು? ಕಳ್ಳತನ ಏಕೆ ಮಾಡಿದೆ? ನನ್ನಿಂದ ನೀನಿಗೇನಾದರೂ ಕೊಡತೆಯಾಯಿತೇನು?" ಎಂದು ದುಃಖಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

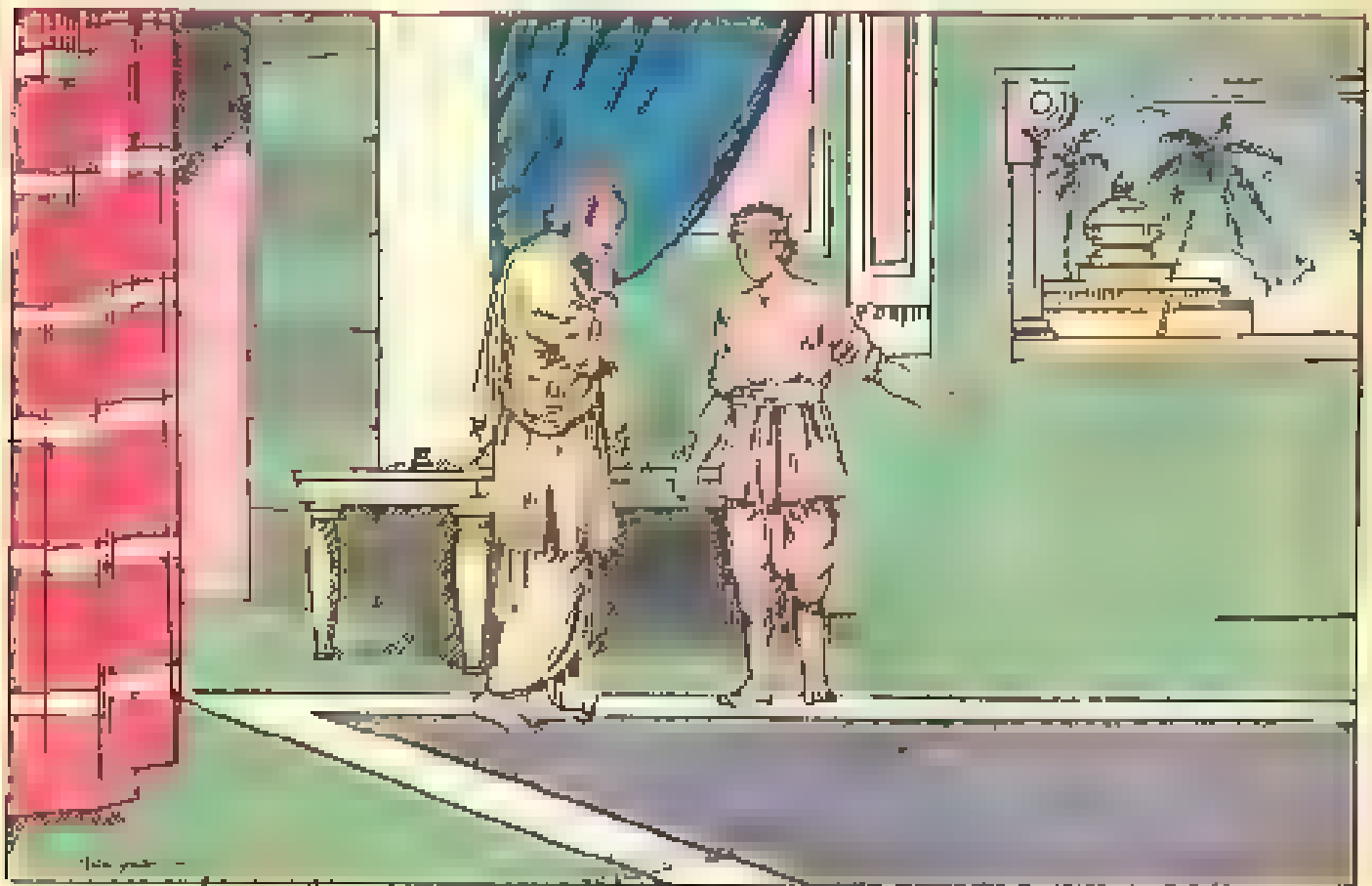
"ರಾಮನು ಅವನ ಕಾಲಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಒಳಬಳನೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದನು. ದಯಾನಿಧಿ ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, "ಹೋಗಲಿ ಏಡು. ಇನ್ನಂದಿಗೂ ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಡ, ಹೋಗು" ಎಂದು ಅವನ ದನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

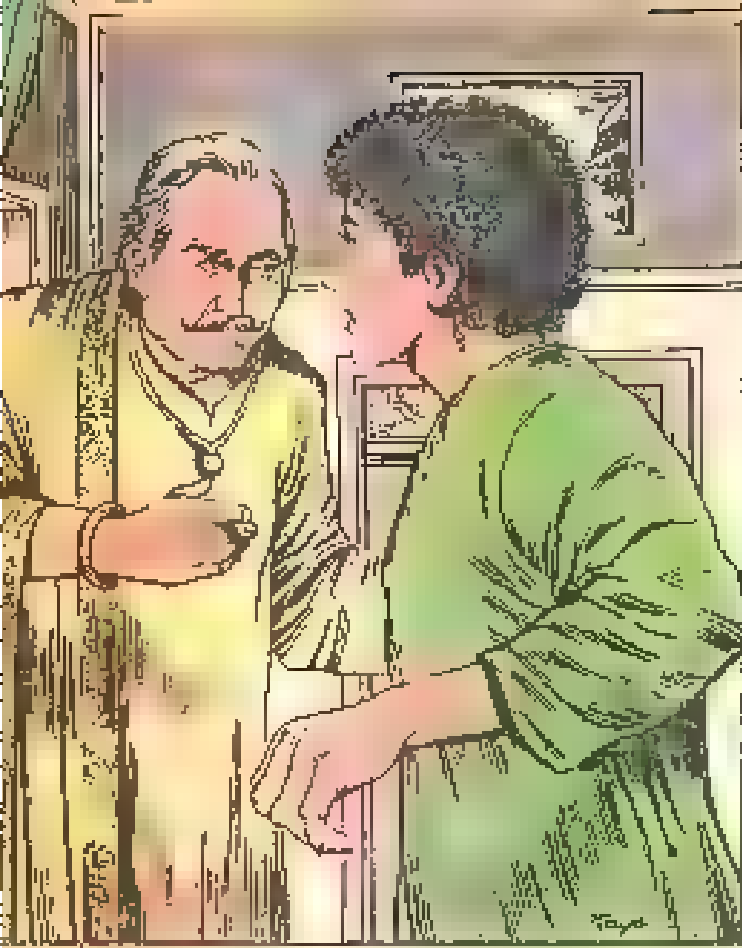
ಅಮೇಲೆ ರಾಮನು ಮತ್ತೆ ಯಜಮಾನನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಜೀವನ ಕಳೆಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಒಂದುಕಡೆ ಹಣ ಹಣವೆಂದು ಹೆಂಡತಿ ಕಾಡಿಸುತ್ತಿ

ದ್ದಾಳೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಉಳಿದ ಆಳುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳ ಎಂದೂಕೊಂಡು ಹೇಳನೆಮಾಡುತ್ತ ಸಣ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಮನು ದಯಾನಿಧಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಳ್ಳನೆಂದೇ ಅಣುಮಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅವುಣ ಕೊಡಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ಯಾರೂ ಹಾಗೇನೂ ಹೇಳದಂತೆ ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲ ತಾನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ದಯಾನಿಧಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಸೀರೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಹೀಗೆ ರಾಮನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತ, "ನೀನು ಇಲ್ಲಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆದು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋದರೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ಚಿಕ್ಕಕನದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನಾದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಕ್ಕರೆ. ಇನ್ನೂ ನೀನು ಹೋಗುವೆನೆಂದರೆ

ವನ್ನಿಂದಲೇ ವಿನೋ ತಪ್ಪು ನಡೆದಿದೆಯೋ ಎಂದು ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೂ ಸಾಕು. ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡ" ಎಂದನು.

ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ರಾಮನು ಕೇಳದಿರುವಾಗ, ದಯಾನಿಧಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, "ಸರಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ನೀನು ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದೇ ನನ್ನ ಆಸೆ" ಎಂದನು.

ರಾಮನು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ದಯಾನಿಧಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನಡೆದ ಕಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಗುಡನೊಂದಿಗೆ, "ಈ ರಾಮನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಹಣದ ಚೀಲ ಅವನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಗಟ್ಟಿ ಆಭಿಮಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವಿನನ್ನು ವಿರಿ?" ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ದಯಾನಿಧಿ, "ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರತಿ ಕೆಲಸ

ದವನೂ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ ಹಣ ಕಳ್ಳನಿಗೇ ಒಂದು ಮಾನ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ದಯಾನಿಧಿ ಮುದುಕನಾದನು. ಅವನ ಮಗನು ತಂದೆಯ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸುಮ್ಮನು ಇಬ್ಬತ್ತು ವರ್ಷ ಮಯಸ್ಸಿನ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು, ದಯಾನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡ್ಡುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನು ದಯಾನಿಧಿಯ ಕಾಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಹೊರಟುಹೋದ ರಾಮನ ಮಗ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ದಯಾನಿಧಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಚ್ಛು ರಾಮನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಮನು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ದಯಾನಿಧಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದ ತರಕಾರಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಾಭವು ತಿಂಡಿ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೇ ಸಾಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಹಣದ ಆಸೆಯಿಂದ ಮಗನನ್ನು ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮನೆಗೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಒಂದೆ ವಿಶೆ?" ಎಂದು ದಯಾನಿಧಿ ಕೇಳಿದನು. ರಾಮನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಳುಹಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ದಯಾನಿಧಿಗೆ ತೋರಿತು.

"ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ಕಳ್ಳತನವನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿ

ದರು. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುತ್ತದಂತೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಿಕ್ಕ ಬಿದ್ದರೂ ನೀವು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡುವಿರಂತೆ!" ಎಂದನು ರಾಮನ ಮಗ.

ಕೂಡಲೇ ಬಯಸಿರಾಡಿ ರಾಮನ ಮಗನನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಿತೆಯಿಂದ ಬೆನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ತಲೆ ತಡೆವಿ, "ಇನ್ನೊಂದಿಗೂ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಬೇಡ. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಮೇಲೆ ಬರಲು ಬೇಕಾದ ವಿಚಾರವೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರು!" ಎಂದನು.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ರಾಜಾ. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವಾಗಲೇ ಸಿಕ್ಕಿದಿದ್ದ ರಾಮನ ಮಗ ನನ್ನು ದಯಾನಿಧಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾಗಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅರ್ಥವಿದೆ? ಅಲ್ಲೋಚನಮಾಡಿ ನೋಡದೆ, ಅವನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವ ದಯಾಗುಣದಿಂದ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಕೂಡಾ ಕಳ್ಳ ರಾಗುವ ಅಪಾಯವಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಅಪಲು ದಯಾ ನಿಧಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಕೇವಲ ಮುಗ್ಧಭಾವವೇ. ದಯಾಗುಣವೇ ಎಂಬುದೇ ಸಂದೇಹವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕುತ್ಸರ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಹೇಳದೆ ಯೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆಯುವುದು ಖಂಡಿತ" ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿಂದನು: "ಸಮಾಜ ದಲ್ಲಿ ದಯಾನಿಧಿಯಂತಹವರು ಅತ್ಯಂತ ಅಪೂರ್ವ ದೆನ್ನಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ದಾಗ ಕ್ಷಮಿಸಿದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ದಯಾಗುಣ ವನ್ನು ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅದುಬಂದಲೇ ಮೊರಟು ಹೋದನೆಂದೂ ದಯಾನಿಧಿ ಅನುಮಾನಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಅವನ ಮಗನನ್ನು ಕನ್ನ ಮನಗೇ ಕಳವು ಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿ, ತನ್ನ ದಯಾ ಗುಣವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಂತೆ ತೋರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವ ರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಅನುಮಾನ ತೊಲಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅದುಬಂದ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಾ ನಂಬಿಗೆ ಇಟ್ಟ ರುವ ರಾಮನ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಉದಾತ್ತ ವಾಗಿ, ಅವನ ಮಗನಿಗೆ ಸವಕರಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯ ಸಿದನು. ಅದು ಕೇವಲ ಮುಗ್ಧ ಭಾವನೆಯಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮನುಷ್ಯನು ಇತರರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಯನ್ನು ಅಶಿಸಲಾರನು. ಆದರೆ ಆ ಒಳ್ಳೆಯ ತನ ವನ್ನು ಇತರರು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ದಯಾನಿಧಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ಇದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೊನ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ತನ ಸಹಿತ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊನೆ ಹಿಡಿದು ನೆತಾದತೊಡಗಿತು.

(ಗಟ್ಟಿಗತನ)

ಸಿಕ್ಕಿರುವುದರ ಜಮೀನ್ದಾರನು ತನ್ನ ಮಾವನ ಕೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಭವನ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಗೋಡೆಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಲು ತಕ್ಕ ಅಳು ಬೇಕಾಯಿತು. ಜಮೀನ್ದಾರನ ಸ್ವಭಾವ ಗೊತ್ತಿರುವವರೂ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಆತನಿಗೆ ಹಿಡಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಏರ್ಪಡೆ ಹೃ.

ಆ ಕಾರಿಗೆ ಏನೋ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಸೊಮನಾಥನೆಂಬವನು. ಜಮೀನ್ದಾರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ಈ ಕಠಿಣದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ದಿನ ಇದ್ದೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ತಮ್ಮ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಭವನದ ಗೋಡೆಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚುವ ಕೆಲಸ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಸರಿ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನೀನು ಕೆಲಸ ಮಾಡದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿನಗೊಂದು ಶಾಸು ಕೊಡಾ ಕೊಡಲಾರೆ. ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಜಮೀನ್ದಾರ.

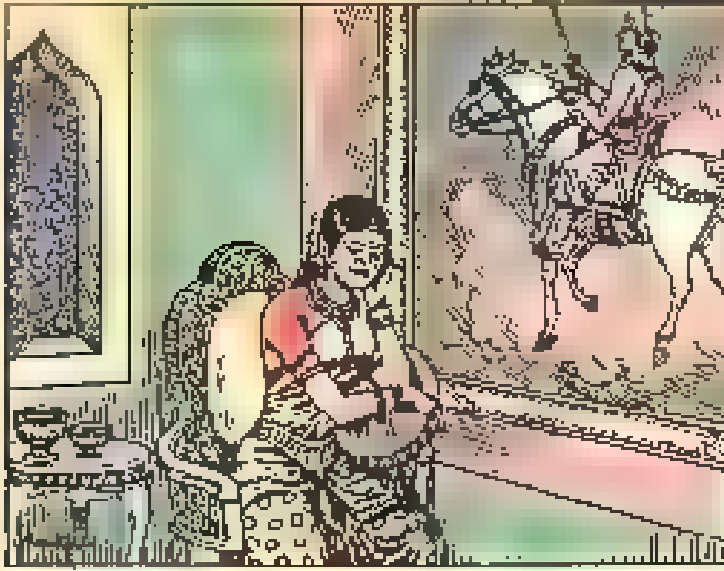
ಸೋಮನಾಥನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಜಮೀನ್ದಾರನು ಒಂದು ಚಕ್ಕ ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತಂದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತ, "ಭವನದ ಒಳ ಭಾಗದ ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಈ ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿರೆಯೋ ಅಷ್ಟೆ ಅದೇ ಬಣ್ಣ ಬಳಿಯೇಳು" ಎಂದನು. ಸೋಮನಾಥನು ಎಂಟು ದಿನಗಳಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿದನು. ಜಮೀನ್ದಾರನು ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿ ಗೋಡೆಯ ಹತ್ತಿರವೂ ಒಯ್ದು. ಬಣ್ಣದ ಹೋಲಿಕೆ ನೋಡಿ ಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿ ಸೋಮನಾಥನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೊಂದು ವಾರ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಭವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೋಮನಾಥನ ಗಟ್ಟಿಗತನವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಅವನು ಬಣ್ಣ ಕಲೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಲು ಗಟ್ಟಿಗ. ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಣ್ಣವೇ ಗೋಡೆಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ನಮ್ಮ ದಿವಾನಮೊಲಗೆ ಕುಮ್ಮೋಲಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಾನು" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಏನೋ ಅನುಮಾನವು ಬಂದು, ಆ ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಕೆಲಸ ನೋಡಿದಳು. ಹೊಸದಾಗಿ ಆದಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ ಬಣ್ಣ ಎದ್ದು ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಕಿಟಕಿಟನೆ ನಗುತ್ತ, "ಅವನು ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಣ್ಣ ಗೋಡೆಗೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದಲ್ಲ. ಗೋಡೆಗೆ ಹಚ್ಚಿದ ಬಣ್ಣ ಈ ಮರದ ವೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದಾನೆ!" ಎಂದಳು.

ನಡೆದ ಮೋಸಕ್ಕೆ ಕೋಪ ಬಂದರೂ ಜಮೀನ್ದಾರನು ಸೋಮನಾಥನ ಬುದ್ಧಿಮತಿಗೆ ನೆಗಾಡದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಚಿತ್ರಕಾರಣಿ

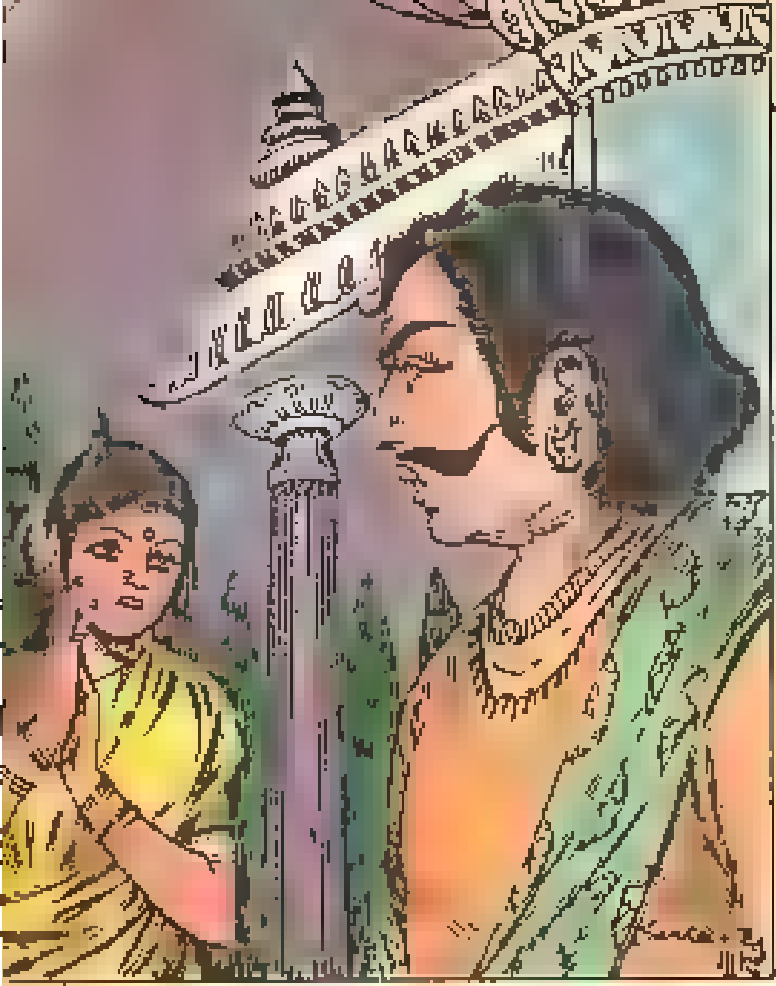
ಸ್ವರ್ಣಪುರಿಯ ರಾಜಕುಮಾರಿಯಾದ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಚಿತ್ರ ಕಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮಹಾರಾಜ ಮನೋಹರಸಿಂಹನು, ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಚಿತ್ರಕಾರನಾಗಿರುವ ದ್ಯೋತಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಮಗಳಿಗೆ ಚಿತ್ರಕಲೆಯ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ಚಿತ್ರಾಭ್ಯಾಸದೊಂದಿಗೆ, ಚಿತ್ರಕಲೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯ ಮಿಶ್ರಣಗಳನ್ನೂ, ರೇಖೆಗಳನ್ನೂ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಗೆಯನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದನು. ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಅತ್ಯಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಲಿತು ಬಹು ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಚಿತ್ರಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಣ್ಮೆಯಾದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ದ್ಯೋತಕನು ರಾಜಾ ಮನೋಹರಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ, "ಪ್ರಭೂ, ಕುಮಾರಿಗೆ ಇನ್ನು ನಾನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುವಂತಹುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಚಿತ್ರ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸಾಧಿಸಿದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯತೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಮೀರಿರುವಂತಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸಂತೋಷಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ದ್ಯೋತಕನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ಘನ ರೀತಿಯ ಸನ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಗೌರವದಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು, ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬೀಳ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಡಿವಾಣವನ್ನೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಿಡ್ಫವನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಡು, ಸಂಜೆಯ ಆಕಾಶ. ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೋ ದುಗುಡ ಕವಿಯಿತು. ಅವಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಜಡಮಾದ್ಯ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಚಿಂತೆಯ ಕಾರಣ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಅರೋಗ್ಯವೂ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಕ್ಷೀಣಿಸತೊಡಗಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮುಕ್ತಿ ಅಜಯಶರ್ಮನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬರೆದ

ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆನೋ ಬೋಪವು ಕಾಣುತ್ತಿರ ಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅನುಮಾನ. ನಾವು ಒಂದು ಸಾರಿ ದ್ಯೋತಕನನ್ನು ಕರೆದು, ಅದೇನು ಸಂಗತಿ ಎಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಲು ಹೇಳಿದರೆ, ವಿನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿರಬಹುದು" ಎಂದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ದ್ಯೋತಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ತನ್ನ ಮಗಳು ಬರೆದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನವಿಡೀ ಆ ಚಿತ್ರ ವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮತಿಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ "ಪ್ರಭೂ! ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬೋಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೋಪವಿಲ್ಲವೆಂದು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಒತ್ತೊತ್ತಿ ಪೇಳಿದರೂ ಚಿಂತಹೋದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

ದ್ಯೋತಕನು ಹೊರಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿಯ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇಂದೂರೇಬೆ

ಮಹಾರಾಜನ ಒಳಗೆ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಬಂದು, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ತಾವು ಕ್ಷಮಿಸುವುದಾದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳೋಣವೆಂದು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಯುವಕನನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿರಬಹುದು. ಆತನನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು ಗಾಣು ತ್ತದೆ. ತಮ್ಮೊಡನೆ ಹೇಳಲು ಸಂಕೋಚವೋ ವಿನೋ? ನಾನೂ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದೆ. ಕೋಪಿಸುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದಳು.

ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಇಂದೂರೇಬೆ ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ ವೇನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಬಂತು. ಅವನು ಮಹಾರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ, ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ನೀನು ಬರೆದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿಯ ಯುವಕನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನೋಡಿರುವೆಯಾ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನನ್ನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಶಪಡುವಿಯಾ? ಸಂಕೋಚಪಡದೆ ಹೇಳಿಮ್ಮ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಡುಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಬಹು ಕೋಪದಿಂದ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಕೇವಲ ಅಸಂದರ್ಭದ ಮಾತು ಹೇಳುವಿರಿ" ಎಂದು ದಿಂಬಿನೊಳಗೆ ಮುಖ ತೂರಿಸಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಹನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತುಗಿ ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಕುಮಾರಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಅಜಯತರ್ಮನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ನಾವು ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಚಿಂತೆಗೆ ತಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವವನಿಗೆ ಒಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು

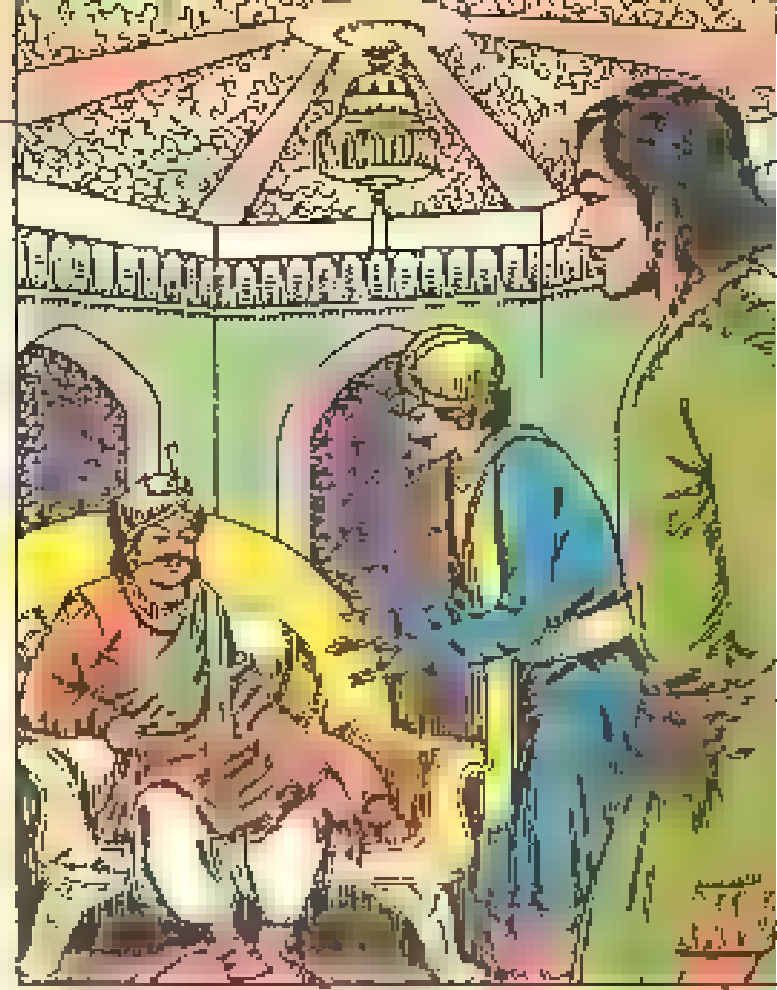
ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವೆವೆಂದು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡು, ಅವರಿಂದ ವಿನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಹುದು" ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ರಾಜನಿಗೂ ತೋರಿದ ದರಿಂದ, ಹಾಗೆಯೇ ದೇಶದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಲಾಯಿತು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಚಿತ್ರಕಾರರೂ, ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಬಂದು, ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ, ವಿಫಲರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದ ಎಂತೆಂತಹವರೋ ಮುಖ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಜನಿಗೆ ವಿನೂ ತೋರದೆ ದಿಗಿಲು ಹಿಡಿಯಿತು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಸುಕೇತನೇಮೊಟ್ಟನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬರೆದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಓದು ಸಾರಿ ನಾನು ನೋಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವಳ ಚಿಂತೆಯ ಕಾರಣ ತಿಳಿದುಹೋದೇಬಿ ನಂಬುಗೆ ನನಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ರೋಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ಅವಳ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಲೋಪವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಚಿತ್ರಕಾರರ ಗುರುವಿಗೇ ಗುರುವಾದ ದ್ವೈತಕು ಎಂದೋ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದಾವೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಎಂತಹುದು?" ಎಂದನು.

"ಪ್ರಭುಗಳು ಕೋಪಿಸಬಾರದು. ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾನು ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಚಿತ್ರಕಾರರೂ, ಮಹಾ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಸಂದರ್ಶಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಅವಳ ಚಿಂತೆ ಇದ್ದಹಾಗೇ ಇದೆಯಷ್ಟೆ? ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ವಿಷಯ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದುದು ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ತೋಗಿ ನೋಡುವಂತಹ ಲೋಕಜ್ಞಾನ.

ಯೋಗ್ಯತೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾನು ಆನೇಕ ರಾಜಾಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ, ನಾಟ್ಯಚಾರ್ಯನಾಗಿಯೂ, ಚಿತ್ರಕರ, ಸಂಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಣಕನಾಗಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅವನು ಪೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ, "ಮಹಾ ರಾಜಾ, ಇವನಿಗೂ ಓಂದು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡೋಣ" ಎಂದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ಸರಿ ಎಂದಮೇಲೆ, ಸುಕೇತನು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬರೆದ ಅಶ್ವಾರೋಹಿಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಹೌದಮ್ಮ ರಾಜ ಕುಮಾರೀ, ನೀವು ಬರೆದಂತಹ ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮೂರನೆಯಂತಹ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೇ ಇನ್ನೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದೇ ನಿಮ್ಮ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣ. ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದುದನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವುದರಿಂದ ಲಾಭವೇನೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಸುಕೇತನನ್ನು ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, ವಿನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರಲು, ಮಹಾ ರಾಜನು, "ನಾನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕುಮಾರಿಯ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದರೆ, ನೀನು ಅವಳ ಚಿತ್ರಕಲೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಹೇಳು ಮೇಯಾ ? ಅದನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಿದರು ?" ಎಂದನು.

"ಕೋಟಸಬೇಡಿ ಮಹಾರಾಜನೇ, ನಾನು ಈಗ ತಿಳಿದುಕೊಂಡುದು ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ಚಿಂತೆಗೆ ಇರುವ ಮೂಲ ಕಾರಣವನ್ನೇ. ಮನುಷ್ಯನು ತಾನು ಅರಿಯದವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ನಿಶ್ಚಿಂತ ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ತಾನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ದೇವನು ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಾಗಲೂ ಚಿಂತೆಗೆ ಬೀಳು ತಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಇವಳಿಗೆ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ. ಆದರೆ ಒಂದು ಲಗವಾದ ಚಿತ್ರಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ಪಾರೀಕ್ಷಾಂಗಿ ಧಾಳಿ. ಇನ್ನು ಸಂಗೀತ ನಾಟಕ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮೆರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸುರೇಳುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಸುಕೇತ.

ಸುಕೇತನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಹಾ ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಸುಮಲತಾ ದೇವಿ ಮಂದಹಾಸದ ಮುಖದಿಂದ,

"ಅಬ್ಬಾ, ಇವರು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ ಈ ಅಲ್ಪಾ ರೋಹಿಯ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೌಶಲವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ವಿಾರಿಸುವಂತಹ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿತ್ರ ಒರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಈವರೆಗೂ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಡಿತರೆ ಒರುತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ, ನಿನ್ನ ಒಮ್ಮೆವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವವಳಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದು ಹೇಳುವಿರೋ ಏನೋ ಎಂದು ಶಂಕೆಗಳಿಂದ, ಹೇಗೆ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದು ವೃದ್ಧಿಯು ತಿಳಿಯದೆ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಇವರಿಂದ ಅದೆಲ್ಲ ಪಂಹಾರಮಯಿತು. ನಾನು ನಾಟಕವಿಲ್ಲ, ಸಂಗೀತವನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತೇನೆ. ಇವರೇ ನನಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು" ಎಂದು ವೇಳೆ ಸುಕೇತನ ಪಾದ ಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು.

ಮಹಾರಾಜನು ಆತ್ಮಸಂದದಿಂದ ಸುಕೇತನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಬಾಯೋ, ನೀವೇ ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಗೆ ಗುರುಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ನಿಮಗೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಸುಕೇತನು ಘುಂಗುಳುನಗುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜನೇ, ನನಗೆ ರಾಜ್ಯವೇಕೆ ? ನಾನು ತಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೈರಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹೆಣ್ಣುಮಗ

ಅನೇಕಾನೇಕ ಪರ್ವಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಾಶೀರಾಜನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರು ಮಹಿಷಾಸನ ನೇದು. ಇವನು ಬೋಧಿಸತ್ತನ ಅವತಾರದವನು. ಎರಡನೇ ಮಗನ ಹೆಸರು ಚಂದ್ರಕುಮಾರ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ತೀರಿಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಅದುದರಿಂದ ರಾಜನು ಮಕ್ಕೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರೇಮವಾತ್ಸಲ್ಯವಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಹಿಯಾಗಿರುತ್ತ, ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಮಗನಿಗೆ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ರಾಜನು ಅವಳು ಹೆತ್ತ ಮಗನ ಅಂದಚಂದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಒದಲ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಏನಾದರೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೇಳು, ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಈಗ ಬೇಡ. ನನಗೆ ಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗ ಕೆಳ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನು ಬೆಳೆದು ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಗ ಒಂದು ದಿನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ನನ್ನ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅವನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ವರ ಕೇಳಲು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಬೇಕಾದಾಗ ಕೇಳುವೆನೆಂದಿದ್ದೆ. ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಯ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿರಿ. ಅದೇ ಅವನಿಗಾಗಿ ನಾನು ಕೇಳುವ ವರ" ಎಂದಳು.

ಅವಳು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದನು. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

"ಅಗ್ನಿಹ್ವಾಲೆಗಳ ಹಾಗೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರರ, ಇಬ್ಬರಿರುವಾಗ, ಚಿಕ್ಕಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಪಟ್ಟಿಕೆಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ" ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು ರಾಜ.

ಪಟ್ಟದರಾಣಿಯ ಕೋಪತಾಪಗಳನ್ನು ರಾಜನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳಿಂದ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಕಡುಕಾಡುವುದೇನೋ

ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಅಂತಲೇ ರಾಜನು ಮಹಿಂಸಾಸನನ್ನೂ, ಚಂದ್ರಕುಮಾರನನ್ನೂ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆದು, "ಕಂಪಗಳಿರಾ, ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ, ನಿಮ್ಮ ಬೆಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಗೆ ಒಂದು ವರ ಕೊಡುವೆನೆಂದನು. ಅವಳು ಈಗ ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಅದು ಧರ್ಮವಿರುದ್ಧವಾದುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ನನಗೆ ಇಚ್ಛೆವಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಖಂಡಿತ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಬುದ್ಧಿ ಹೇಗೆಲ್ಲಾ ಹರಿಯುವುದೋ ಹೇಳಲಾಗದು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಾನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು. ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅಳಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಇದಾವುದೂ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರು ರಾಜಭವನದಿಂದ ಇಳಿದು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಪ್ರಯಾಣ ಮೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರೊಂದಿಗೆ

ತನ್ನೂ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಅವರು ಬೇಡ ಎಂದು ತಡೆದರೂ ಅವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಮೂವರು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರೂ ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಹಿನ್ನಾಲಯ ಪರ್ವತವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಬೋಧಿ ಸತ್ಯನಾದ ಮಹಿಂಸಾಸನು ಒಂದು ಮರದ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ, "ತಮ್ಮಾ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ದಾಹ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕುಡಿಯಲು ತಾಮರೆ ದೊನ್ನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದನು.

ಆ ಕೊಳವು ಜಲರಾಕ್ಷಸನಾದ ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಸೇರಿತ್ತು. ಕಂಪರನು ಆ ಕೊಳವನ್ನು ಆ ಜಲರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಆ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಒಂದವರಿಗೆ ದೇವಧರ್ಮವು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅದು ತಿಳಿಯದವರನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಹಸಿವಾದಾಗ ತಿನ್ನು ಮತೆಯೂ ಹೇಳಿದ್ದನು, ಕೊಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯದವರ ತಲೆಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದೂ ಶಾಸಿಸಿದ್ದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸನು ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನೂ "ದೇವಧರ್ಮ ಎಂದರೆ ಏನು?" ಎಂದು ಕೇಳುವನು. ಹೇಳದವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮರುದಿನ ತಿಂದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರಂತೆ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನು ಕೊಳಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿ ಕೊಡಲೇ ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿನಗೆ ದೇವಧರ್ಮ ಗೊತ್ತಿರೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಗೊತ್ತಿದೆ, ದೇವಧರ್ಮವೆಂದರೆ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರು" ಎಂದನು ಸೂರ್ಯಕುಮಾರ.

"ನಿನಗೆ ದೇವಧರ್ಮ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಯಕ್ಷನು ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಂಥಿಟ್ಟನು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನು

ಹಿಂದಿರಾಗಿ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೋಧಿ ಸತ್ವನು ಚಂದ್ರಕುಮಾರನನ್ನು ಕೊಳಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸನು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಾ "ದೇವ ಧರ್ಮವೆಂದರೇನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. "ದೇವ ಧರ್ಮವೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳು ಎಂದರ್ಥ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರಕುಮಾರ. "ಅಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ದೇವ ಧರ್ಮ ತಿಳಿಯದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಯಕ್ಷಜಲ ರಾಕ್ಷಸನು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟನು.

ಚಂದ್ರಕುಮಾರನು ಕೂಡಾ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಹಿಂದಿರಾಗಿ ಬಾರದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿನೋ ವಿವತ್ತು ಸಂಭವಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಶಂಕಿಸಿ ಬೋಧಿ ಸತ್ವನು, ತಾನೇ ಹೊರಟು ಕೊಳದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು, ಇಬ್ಬರು ಮನುಷ್ಯರು ಕೊಳದ ನೀರಿಗೆ ಇಳಿದ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಗುರುತುಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು, ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರಾಗಿರುವ ಗುರುತು ಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. "ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಾಕ್ಷಸನೋ ಆಡಗಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಬೋಧಿ ಸತ್ವನು ಒರೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತನು.

ಅವನು ನೀರಿಗೆ ಇಳಿಯದೆ ಹಾಗೆ ನಿಂತುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸನು ಬೇಡನ ರೂಪತಾಳಿ ಅವನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದು,

"ಮಹಾನುಭಾವರೇ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದು ನೀರಿಗೆಳದು ಸ್ನಾನಮಾಡದೆ ನೀರು ಕುಡಿದುದೇ ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿರುವಿರೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಒಹುತು ಇವನೇ ಈ ಕೊಳದ ರಹಸ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವನಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿ ಬೋಧಿಸತ್ವನು "ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದವನು ನೀವೇ ಏನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದು. ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದ ವನು ನಾನೇ. ಅವರ ಅಣ್ಣನೋ ನೀವು?" ಎಂದನು ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸ.

"ಕೊಳ್ಳೆ ಇಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೇನು ಮಾಡುವ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ. "ದೇವಧರ್ಮ ತಿಳಿಯದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಿಂದೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಪದ್ಧತಿ. ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರು ದೇವಧರ್ಮ ತಿಳಿಯದೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರು. ನಾಲೆಯಿಂದ ಅವರು ನಿನಗೆ ಆಹಾರವಾಗುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸ.

"ನಿನಗೆ ದೇವಧರ್ಮ ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ತಿಳಿ ಸುತ್ತೇನೆ. ಆಮೇಲೆ ನೀರು ಕುಡಿಯಬಹುದಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

"ಧಾರಾಳವಾಗಿ ದೇವಧರ್ಮ ಹೇಳಿ" ಎಂದನು ಯಕ್ಷ. "ಹಾಗಾದರೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿವಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳು. ಅಭಿಮಾನವೂ, ನಿದ್ರೆಯೂ, ಭಯವೂ, ಶುಭ

ಕರ್ಮಗಳೂ, ಶಾಂತತೆಯೂ ಕುಂಬರುವ ಸತ್ಪುರುಷರು ಆಚರಿಸುವ ಧರ್ಮವೇ ದೇವಧರ್ಮ" ಎಂದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸರು ಆ ಮಾತಿಗೆ ತೃಪ್ತನಾಗಿ, ಬೋಧಿಸತ್ವನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ, "ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕುಂಬಾ ಅದರವೆನಿಸಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

"ಕಂಡಿತೇ, ನಿಮಗೆ ದೇವಧರ್ಮ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅದನ್ನು ಅಮಲು ಪಡಿಸುವ ಕ್ರಮವೇ ತಿಳಿಯದು" ಎಂದನು ಯಕ್ಷ.

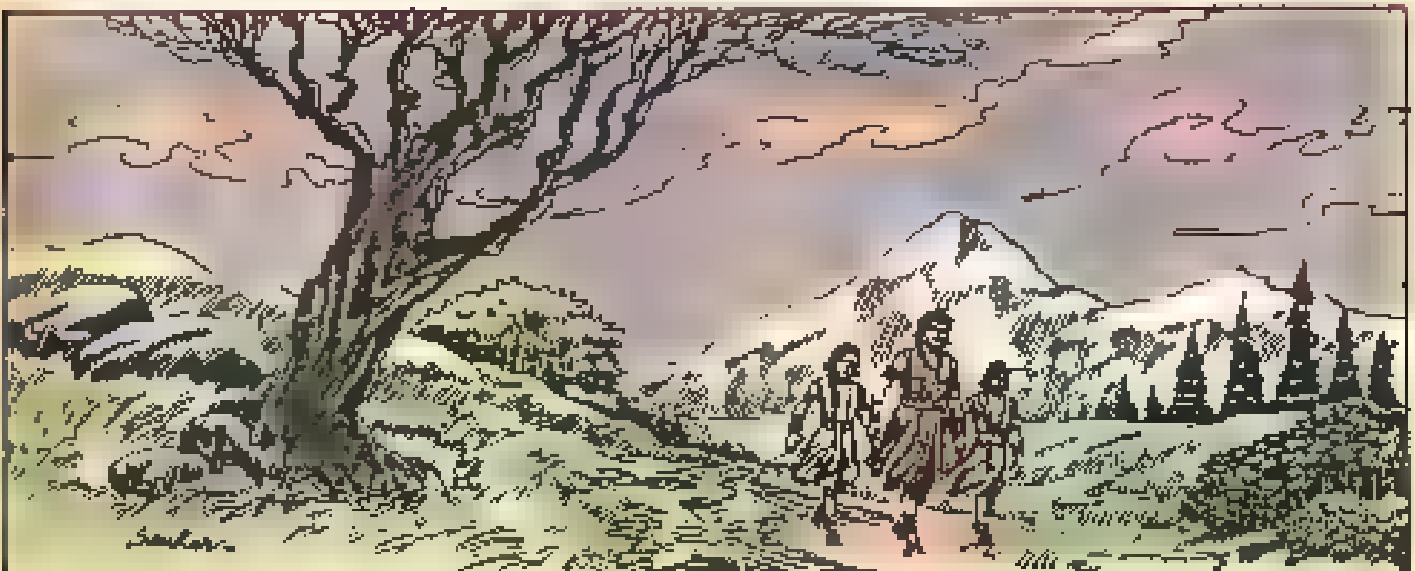
ಅದೇನೆಂದು ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಕೇಳಲು, "ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕವನನ್ನೇ ಕೇಳುವುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ನೀವು ಗೌರವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸ.

"ಯಕ್ಷಾ, ನಾನು ದೇವಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸ್ವತಃ ಆಚರಿಸುವವನು. ಅದು ದರಿಂದಲೇ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಆ ಚಿಕ್ಕ ತಮ್ಮನ ಕಾಕಣದಿಂದಲೇ ನಾವು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದವು.

ಒಬ್ಬಬೇಡವೇದರೂ ಅವನು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನಿಗೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಂದೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣ ತಮ್ಮನಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದಿರುಗಿದರೆ, ಅವನನ್ನು ಯಾವನೋ ಯಕ್ಷನು ನುಗ್ಗಿದನೆಂದರೆ ಯಾರೂ ನಂಬಲಾರರು." ಎಂದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

"ಆಹ! ನಿಮಗೆ ದೇವಧರ್ಮ ತಿಳಿದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಅನುಭವವೂ ಇದೆ" ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಯಕ್ಷಜಲರಾಕ್ಷಸನು, ಚಂದ್ರಕುಮಾರ, ಸೂರ್ಯಕುಮಾರರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬೋಧಿಸತ್ವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಮುಂದೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಮುದುಕರಾಜನು ತೀರಿ ಹೋದನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮಂದಿರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗಲೇ ಚಂದ್ರಕುಮಾರನನ್ನು ಯುವರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನನ್ನು ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಹಾಗೆಯೂ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಬೋಧಿಸತ್ವನೇ ರಾಜನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಕುಮಾರನ ತಾಯಿ ಸುಮುಖವಾಗಿದ್ದಳು.

ನಮ್ಮ ನರಿಗಳು :

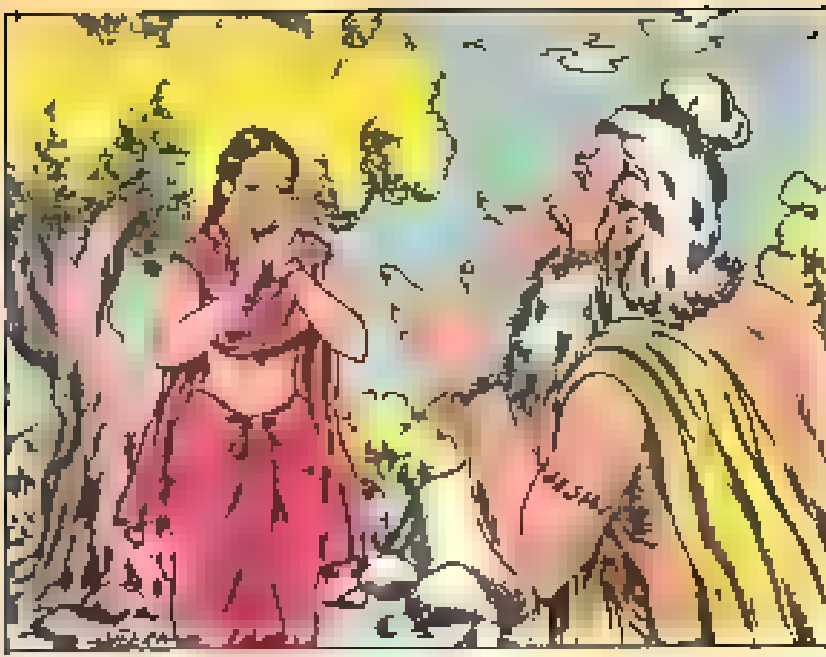
ತಮಸಾ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕುಸ್ತುಚಾರ್ಯನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಂಟ್ರಿಯೊಬ್ಬನು ಒಂದು ವನದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಅರಣ್ಯಕುಲ ಸುಮಾರಿಯೊಬ್ಬ ರಿಡ್ಡನು. ಅವರ ಕುಟುಂಬದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಕಡಲದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅರಣ್ಯನಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ.

ಒಂದು ದಿನ ಅರಣ್ಯ ಕಡಲದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ದಂಡಕವೆಂಬ ರಾಜನು ಅ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ಪೊದೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದುಕೊಂಡು, ಅವರ ಅಂದ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ನೋಡಿ ಮುಗ್ಧ ನಾಗಿ ಹೋದನು.

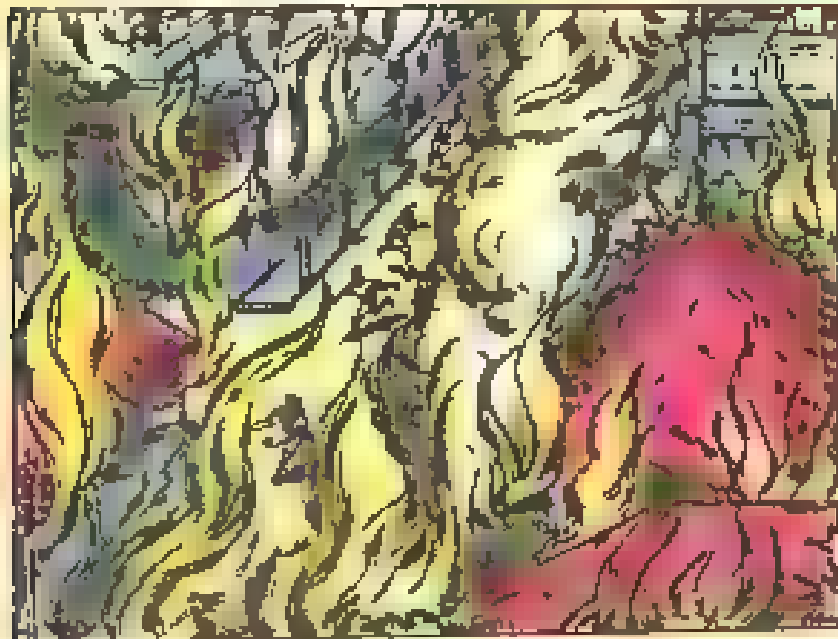

ಅರಣ್ಯ ಕಡಲದಿಂದ ತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದನು, ಆ ದಂಡಕನು ಅವರ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು, ತಾನು ಅವರನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದೂ, ಹೆಣ್ಣೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರಿಂದ ಮೋಡಿ, ಬಲವಂತ ದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು.

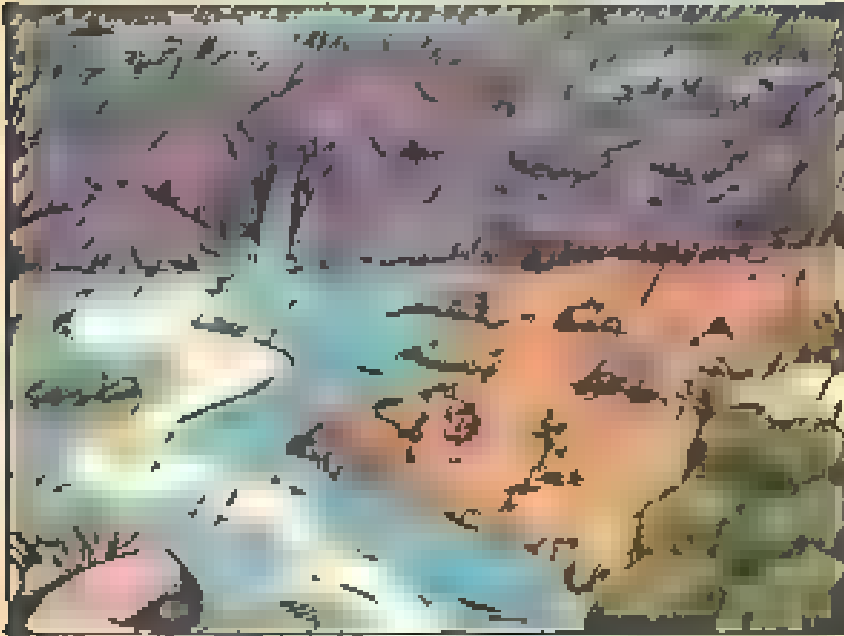
ಅರಣ್ಯ ಒಹಳ ನಿಸ್ಸದಿಂದ ಅವನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಟ್ಟರಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಹೋದಳು. ದಂಡಕ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ತನ್ನ ಅಭಿಮಾನವಾಯಿತು ತಂದು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಮೇಲೆ ಏರಿಕೊಂಡಳು. ಮುನಿಗೆ ತಾಳರಾಗದಷ್ಟು ಕೋಪ ಬಂದಿತು.

"ಈ ರಾಜ್ಯವು ಪಾಪಿಗಳಿಂದಲೇ ತುಂಬಿದೆ. ಅಸಹಾಯಕರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ ರಾಜನೇ ಅವರನ್ನು ಸಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಂತ ಹಾಳು ಸತ್ಯವಂತ ಬೊರೆಯಿತು ಅಂತ ಬೆಲ್ಲರೂ ನಾಶವಾಗಲಿ" ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾನೆ.

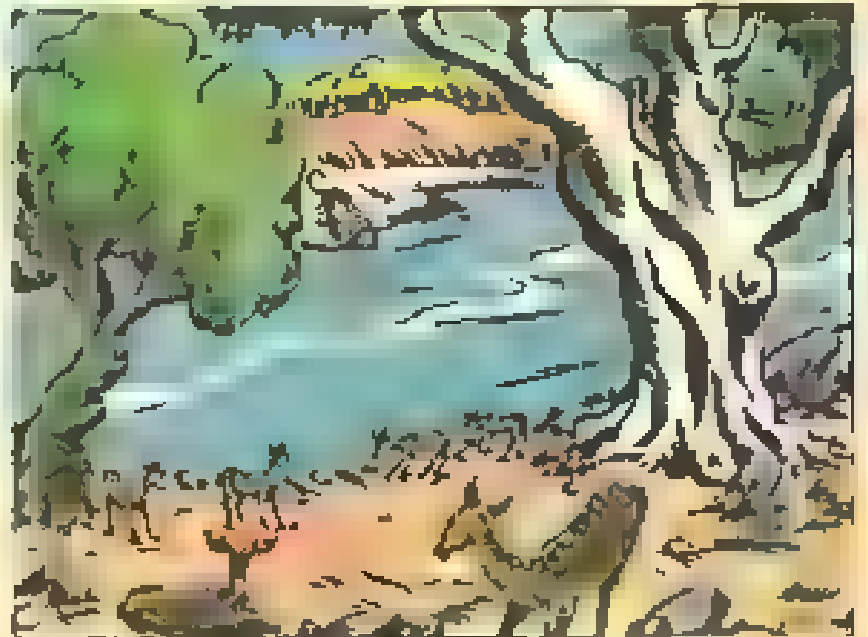
ಮುನಿಯು ತಾನರ ಭರಿತವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಅಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆಗಳೆದ್ದು ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ದುವು. ಮುನಿಯು ವನದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಗ್ನಿ ಉರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕುಮಾರಿ ಅಗ್ನಿ ಅರಿ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ತಪಾಸದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ರಾಜ್ಯ ದೊಳಗಿನ ನದಿ ಸರೋವರಗಳೆಲ್ಲಾ ಇಂಗೆ ಹೋದುವು. ಅರಣ್ಯದಿಂದ ಏಕಮಾತ್ರ ತುಸುಕವು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದು ತುಂಬಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಿತು.

ಅಗ್ನಿಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸತ್ತದ್ದು ಉಳಿದವರು ದೂರ ದೂರ
ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋದರು. ದಂಡ
ರಾಜ್ಯವು ಒಂದಿಂದು ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿತು.
ಎಮ್ಮಾಸುಷ್ಯವಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ಹಕ್ಕಿಗಳ
ಹೊರತು ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ಸವಿಸಿರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಪ್ಪಳ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಸುಂದ ಮರೆಯ ಕಾರಣ
ದಿಂದ, ಅಲ್ಲಿಯ ಹೊಸವು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕದೊರೆ
ಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ನದಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು.
ಆ ನದಿ ಮರಣಭೂಮಿಯಂತಹ ನೆಲದ ಮೇಲೆ
ವ್ಯವಹರಿಸಲು ತೊಡಗಿತು. ಪಕ್ಷಿಗಳು ತಿಂದು
ಉಣ್ಣುಕೊಂಡ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಬೀಜಗಳಿಂದ ಗಿಡಗಳು
ಹುಟ್ಟಿದುವು. ಆ ಗಿಡಗಳು ಮತ್ತೆಹತ್ತು ಗಿಡ
ಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದವು. 4

ಕೃತಕೃಮವಾಗಿ ನದಿಯು ಇಲ್ಲಿಗಲ್ಲದೆಯೂ
ಅರಣ್ಯವು ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹರಡಿತು ಎತ್ತರಿಸಿ
ತೊಡಗಿತು. ದಂಡಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಆ
ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ದಂಡಕಾಶ್ರಮವೆಂದೂ, ನದಿಗೆ ಹವ್ಯಾಸ
ನದಿಯೆಂದೂ ಮುನಿಗಳು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು.

ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಂಡಕಾರಿತ್ವವು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸೀತಾರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ವನವಾಸದ ಕಾಲವನ್ನು ಅಲ್ಲಯೇ ಕಳೆದರು. ಒಂದು ಕಡೆ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೂ, ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಮಂಟ್ರಿಗಳಿಗೂ, ಸಾಧುಗಳಿಗೂ ಬಂಡಕಾರಿತ್ವವು ವಾಸ್ತವ್ಯ ಕವಾಯಿತು.

ತಮಸಾ ನದೀರು ತೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಿಕವಿ ಮಾರ್ಪಿಕೆ, ತನ್ನ ಅಶ್ವಮಂವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ನದೀರು ತೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಿಕವಿ ವಾದ ರಾಕ್ಷಸಿಯಾಗಿದ ರಾಕೆ ನಡೆಯಿತು.

ತಮಸಾ ನದೀರು ತೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಸೀತೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಾದ ಲವ ಕುಶರನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಮಾರ್ಪಿಕೆ ಮುಖವೇ ಅಪರಿಗ್ತ ರಾಮನು ಎಗ್ಗಿ ಎನ್ನು ಗಾನ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕರಿಸಿ ಇವು ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ತಮಸಾ ನದಿ ದಂಡಕುರಗ್ನದ ಮೂಲಕದಾಗಿಯೇ ಪ್ರವಹಿಸಿ ಕೊಂಡಿದೆ.

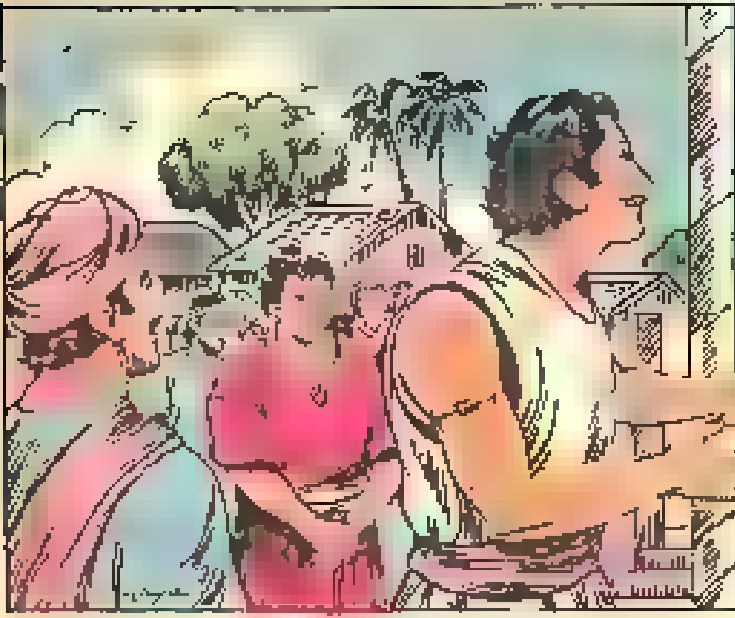
(ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ)

ಮುಟಮೇಖಿಲಾವುರದ ರಾಜನಾದ ಗೋವರ್ಧನನು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ತನ್ನ ಜನ್ಮದಿನೋತ್ಸವವನ್ನು ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ದಿನ ಒಂದ ಕಾಣಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಔತಣದ ಮೇಳದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಾನವಿಗೊಳಿಸಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಸದೆಯುತ್ಪತ್ತಿ. ಅದನ್ನು ಮೊದಲ ಗೌರವವಾಗಿ ಭಾವಿಸುವ ಎಲ್ಲೋ ಧನಿಕರು ರಾಜನಿಗೆ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಪದ್ಧತಿ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬನು ಆ ರಾಜನ ಒಂದು ಜನ್ಮದಿನೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಣ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತ, ಅದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟನು. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು. "ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಿಮಗೆ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಗೌರವವಿದೆ. ಅದುವದಿಂದ ಕಪ್ಪುಬಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ ಈ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಒಣ ರೊಟ್ಟಿ ಎಂದು ಹಗುರವಾಗಿ ನೋಡಬಾರದು. ಇದು ಮನ್ನ ಒಂದು ದಿನದ ಅಹಾರ."

ಆ ಪತ್ರ ಓದಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಪ್ಪು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಪುಂಜುವಿನಿಂದ ಪ್ರೇಮಭಾವವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಪ್ರತಿ ಕಾಣಿಕೆಯೂ ಬೆಲೆಬಾಳುವಂತಹುದೇ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆ ದಿನ ಔತಣದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಸನವಿತ್ತನು. ಆಗ ಸನ್ಯಾಸಿ ಕನಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸ್ಥಾನವೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

(ವೇಷಧಾರಿ)

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಹಿಂಪುರಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನೆಂಬ ಬಹುಗಟ್ಟಿಗನಾದ ವೇಷಧಾರಿ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಎಂತಹ ವೇಷವನ್ನಾದರೂ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವನು. ಆಯಾ ವೇಷಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾವಭಾವಗಳಿಂದ, ಪಂಡಿತ ಪಾಂಡುರರನ್ನು ರಂಜಿಸಿ ಮೆಚ್ಚು ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ದಸರೆ ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಯುವಕರ ನಡುವೆ ಒಲಪ್ರದರ್ಶನದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ಆಟ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪಾಗಿ ಒಂದು ಕೂಡಿ ಆಗಾಗ ಹರ್ಷ ಧ್ವನಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನು ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಹೇಳದೆ, ಆ ದೇಶದ ಸೇನಾನಾಯಕನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಕಂಠಸ್ವರವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸೇನಾನಾಯಕನೆಂದೇ ಭ್ರಮಿಸಿ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಉನ್ನತಾಸನ ವಿತ್ತು ಕೂಡಿಸಿದರು.

ಆಟಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಆದರಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ಯುವಕರಿಗೆ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನ

ಕೈಯಿಂದಲೇ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಅವನು ಸೇನಾನಾಯಕನ ಭೀರ ಗಂಭೀರ ಭಾವಗಳನ್ನು ಒಸರುತ್ತ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಹಂಚಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಕಡೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನ ಸಹಜ ಕಂಠದಿಂದ ಹೀಗೆಂದನು : "ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಸಮೂಹ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಹಾನುಭಾವರಾಗಿರುವಿರಿ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಈ ಒಲಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ನೋಡಲು ನಿಜ ವಾದ ಸೇನಾನಾಯಕರು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದುದೊಂದು ದುರದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವರೇ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಯ ಯುವಕರ ಒಲಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದರೆ, ಕೂಡಲೇ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪದವಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು."

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಗ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಊರೊಳಗೆ ಪಂಡಿತನೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದ ಉದಯ ಭಟ್ಟನೆಂಬವನು ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನ ಒಳಗೆ ಬಂದು, "ಮಲ್ಲಿಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ವೇಷ ಅತ್ಯದ್ಭುತ ! ನಾನು ಈ ದಿನವೇ ನಿನನ್ನು ನೋಡುವುದು !" ಎಂದನು.

ಮಲ್ಲಯ್ಯನು ಸೇನಾ ನಾಯಕನ ವೇಷ ತೆಗೆದು, ವಿನಯದಿಂದ, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪು ನಡೆದಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿನ್ಯಾಸಪಡಿಸೋಣವೆಂದು ಈ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಸೇನಾನಾಯಕರನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿ ನನಗಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಉದಯಭಟ್ಟ ನಗುತ್ತ, "ಭಲೆ! ವಿನಯ ತೋರಿಸಲು ಆ ವೇಷ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂಬ ಜ್ಞಾನವೂ ನೀಗಿದೆ. ವೇಷಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರವರ್ತನೆ! ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಲೋಕಜ್ಞಾನವಿರುವ ನೀನು, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನಾಳುವ ವೀರಸೇನ ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ಏಕೆ ಹೋಗಬಾರದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

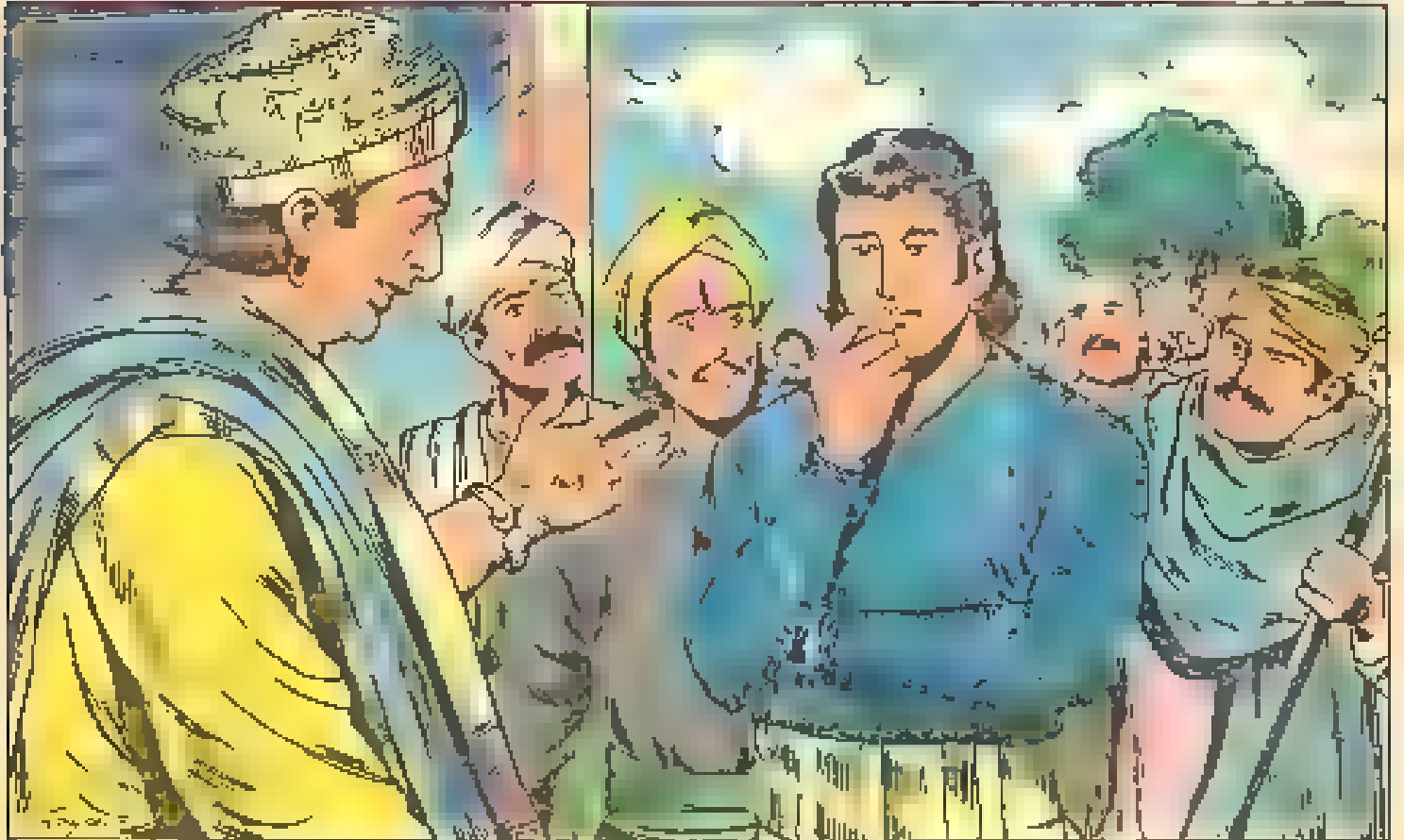
"ನನ್ನ ವೇಷವನ್ನು ಮಹಾರಾಜರ ಸಮಕ್ಷಮ ದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದೇ? ಸಾಧ್ಯವೇ ಇದು?" ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು ಮಲ್ಲಯ್ಯ.

"ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು? ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಲಾ ಪೋಷಕರು, ಸಮರ್ಥರಾದ ಕಲಾ

ಕಾರರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ತೆಗೆದುಹಾಕದೆ, ರಾಜದರ್ಶನಮಾಡು" ಎಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಡಿಸಿದನು ಉದಯಭಟ್ಟ.

ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರಿಂದ ದೂರೇತ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದಿಂದ ಮಲ್ಲಯ್ಯನು ಧೈರ್ಯ ತುಡುಕೊಂಡು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ, ವೀರಸೇನ ರಾಜನನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನ ಮುಂದೆ ತಾನು ಎರಡು ವೇಷಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಿರುವುದಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನಿಂದ ಅನುಮತಿ ಕೂಡಾ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಮೊದಲನೇ ದಿನ ಮಲ್ಲಯ್ಯನು, ರಾಜನು ಸಭೆ ಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ರಾಜನನ್ನೂ ಸಭೆಯನ್ನೂ ಹರಸಿ, ದೇಶ ದೇಶ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಹಿತೋಪದೇಶ ಮಾಡಲು ಬಂದೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, ವೇದಾಂತವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಬಂಧ ಬೋಧನೆ ಮಾಡಿದನು. ಉಪನ್ಯಾಸದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ

ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ರಾಜನೂ ಸಭಿಕರೂ ತುಂಬ ಹರ್ಷಿತರಾಗಿ ತಲೆದೂಗಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ನೂರು ವರಹಗಳನ್ನು ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಡಲು ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಗಂಭೀರ ಮುಖಭಾವದಿಂದ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ಬೇವಿತರ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾದ ನನಗೆ ಧನ ದಿಂದ ಏನು ಉಪಯೋಗ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮರುದಿನ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನು ನರ್ತಕಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಸಭೆಗೆ ಬಂದನು. ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹಾವ ಭಾವಗಳ ವಿಲಾಸವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಟ್ಯವಾಡಿದನು. ಈ ದಿನವೂ ಸಭಿಕರು ಅವನ ವಿರಾಟಾಟವವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತ ಹರ್ಷಭಾವ ಮಾಡಿದರು. ರಾಜನೂ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ನೂರು ವರಹ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಲು ಅವನು ಮಾಡಿದನು.

ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನು ರಾಜನಿಗೆ ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, "ಮಹಾಪ್ರಭೂ ತಾವು ದೊಡ್ಡ ಕಲಾಭಿಮಾನಿಗಳೆಂದು ಕೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಕೊಡುವ ನೂರು ವರಹಗಳ ಬಹುಮಾನವು ನಿಮ್ಮ ಕಲಾರಸನೆಯನ್ನು ಅಲ್ಪಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ

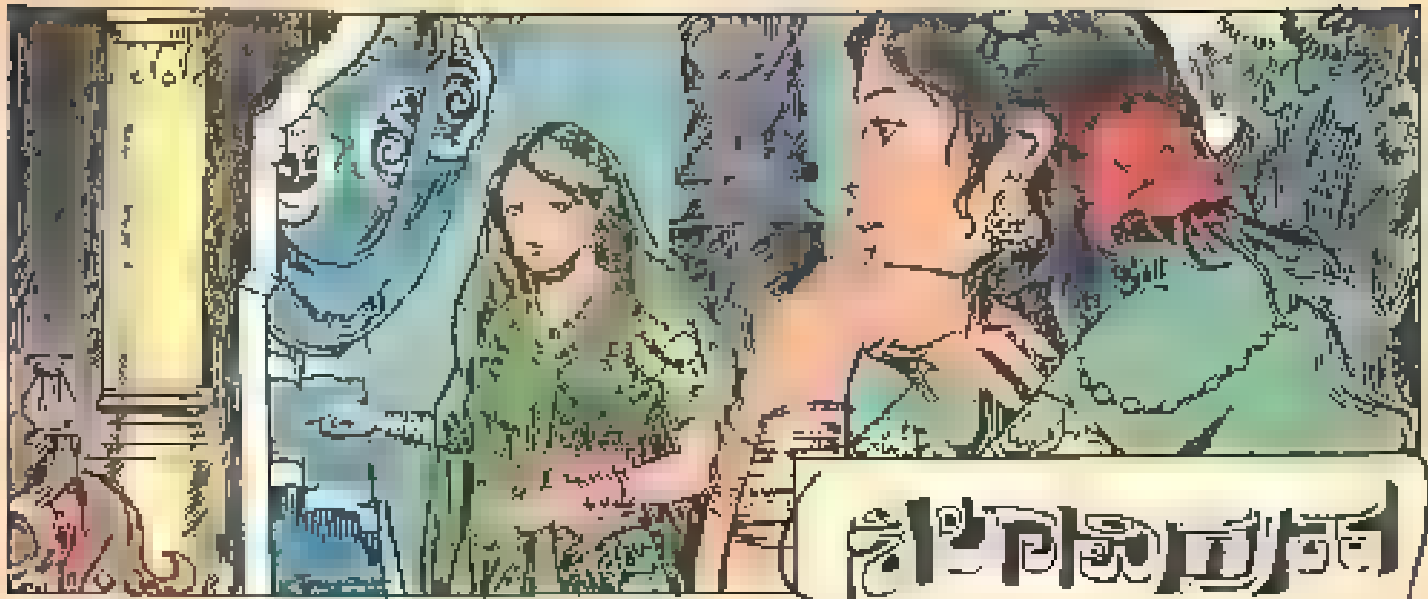
ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ನಿದ್ಧಿಗೆ ಈ ಬಹುಮಾನವನ್ನೇ ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ ಪ್ರಭೂ!" ಎಂದನು ನರ್ತಕಿಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

ರಾಜನು ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು. "ಇದೇನು ಹೇಳುವೆ? ನಿನ್ನ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ನೂರು ವರಹ ಕೊಡಲು ಬಂದರೆ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದವನು ಈದಿನ ಇನ್ನೂ ಬೇಕೆನ್ನುವೆಯಲ್ಲಾ? ನಿನ್ನ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ಏನು ಅರ್ಥವೋ?" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನು ಮುಖ್ಯ ವೇಷಭಾಗವನ್ನು ಕಳಚಿ, ವಿನಯದಿಂದ, "ನಿನ್ನ ನಾನು ಹಾಕಿಕೊಂಡದ್ದು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷ ಪ್ರಭೂ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ವೇದಾಂತ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿನ ನನ್ನದು ನರ್ತಕಿಯ ವೇಷ ತಾನೆ? ನರ್ತಕಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರು ತ್ತದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಧನದಾಹವೂ ಹೆಚ್ಚು. ವೇಷಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನೇ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದೇನೆ ಪ್ರಭೂ ಗಳೇ" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಅವನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಅಶ್ಚಾನಂದವಟ್ಟು, ಐನೂರು ವರಹಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹು ಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಜಿಜ್ಞಾಸುಪ್ರಕರ

ಹಿಂದೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಕೊಟೇಶ್ವರನೆಂದು ಖ್ಯಾತನಾದ ವಜ್ರಗುಪ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯಂತೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ವಾಸಂತಿ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಗಳು ಪದ್ಮಾವತಿ. ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ವಯಸ್ಸಿನವರು. ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಿನ್ನತೆ ಇದ್ದಿತು. ವಾಸಂತಿ ಕಠಿಣ ಗುಣದವಳು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ದೊಡ್ಡ ತನವನ್ನೂ, ಸುವಿವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅವಳು ಸಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಾರಳು. ಅಳು ಕಾಳುಗಳ ಮೇಲೆ ದರ್ಪ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೇನೇ ಅವಳಿಗೆ ಆನಂದ.

ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೇಮ ಮಮೆ ಕಾರಗಳಿಂದ ಇರುವರು. ಇಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದರೂ ಆ ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರ ರೂಪು ರೇಖೆಗಳು ಸಾಧಾರಣ ಒಂದೇ ರೀತಿಯವಾಗಿದ್ದವು. ತಿಲಯದವರು ಭಕ್ತನೆ ನೋಡಿದರೆ ಇವಳನ್ನು ಅವಳೆಂದೂ ಅವಳನ್ನು ಇವಳೆಂದೂ ತಿಳಿದುಬಿಡುವರು.

ಪದ್ಮಾವತಿಗಿಂತ ವಾಸಂತಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಗಪ್ಪೇ ದೊಡ್ಡವಳು. ತಾನು ಎಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಪರಳಾದರೂ, ಕಠಿಣ ಗುಣದವಳಾದರೂ ವಾಸಂತಿ ತಾನು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವಳೆಂದೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ತನ್ನಂತಹ ಭಾಗ್ಯವಂತರು ಹೀಗೆ ಕಠಿಣ ಗುಣೀರರಾಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂಬುದು ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅದರಿಂದ ತನಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬರುವ ಸಂಗತಿಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲವೂ ತನಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂದುಕೊಂಡು, ತುಂಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೋಪಿಸುವಳು.

ಅದರ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮಾತ್ರ ಅವಳೊಂದಿಗೆ, “ಯಾಕೆ ಆಕಾ ದಿನಾ ನನ್ನನ್ನು ಬಯ್ಯುಕೊಂಡಿರುತ್ತೀ? ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸ್ನೇಹದಿಂದಿದ್ದರೇನೇ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ” ಎನ್ನುವಳು.

“ಎಲ್ಲರ ಗೌರವ ಹಾಗೆರಲಿ. ಮೊದಲು ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸಲು ಕಲಿ. ನೀನೂ ನನ್ನ ಹಾಗೇ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಜೋರಿಸಿಬಿಡಲು ಆಭ್ಯಾಸಮಾಡು” ಎನ್ನುವಳು ವಾಸಂತಿ.

ವಾಸಂತಿಯ ಹಾಗೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲು ಪದ್ಮಾವತಿ ಯಿಂದಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ವಾಸಂತಿಗೆ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಮೇಲೆ ಕೋಪವೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತನೆಂಬ ಶಿಲ್ಪಿಯೊಬ್ಬನು ಬಂದನು. ವಜ್ರಗುಪ್ತನು ತನ್ನ ಭವನದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲಾಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿ ಸೊಡಗು ಗೊಳಸಬೇಕೆಂದು ಆತನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಯುವಕನಾದ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನುರಿತ ಕಲಾಕಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತನಗೆ ನಿಯಮಿಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿ ರೂಪಿಸುವ ಚಂದವನ್ನು ನೋಡಲು ವಜ್ರಗುಪ್ತನ ಕುಮಾರಿಯರಿದ್ದರೂ ದಿನಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಿಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅವರು

ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವನೂ ಉತ್ತರವದಿಂದ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದಿತು.

ಪದ್ಮಾವತಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತನೊಂದಿಗೆ ವಿನಯ ದಿಂದಲೇ ಮಾತಾಡುವಳು. ಮೃದು ಸ್ವರದಿಂದಲೇ ಹಸ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ವಾಸಂತಿ, ಯಜಮಾನಿ ನಿಯ ಹಾಗೆ ಅಹಂಕಾರ ಭಾವದಿಂದಲೇ ಮಾತಾಡು ವಳು. ಏನೋಯ್ ಎಂದು ಆಳುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಹಾಗೆ ಕೇಳುವಳು. ಆದರೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಅದನ್ನೇನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸೌಮ್ಯತೆಯಿಂದಲೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇದು ವಾಸಂತಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಪದ್ಮಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ, ಸಂತೋಷ ಭಾವದಿಂದ ಮಾತಾಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ವಾಸಂತಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಭಯ ವಿನಯಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಕೊಂಡೇ ಮಾತಾಡುವರು. ಚಂದ್ರಕಾಂತನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಏನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವ ನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕೋರ ತೊಡಗಿತು. ಅಂತಲೇ ಪದ್ಮಾವತಿ ಇಲ್ಲದ ಸಮಯ ದಲ್ಲಿಯೇ ಚಂದ್ರಕಾಂತನ ಒಳಗೆ ಒರತೊಡಗಿದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ವಾಸಂತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುವ ಹಾಗೆ, "ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಬ್ಬರ ಹಾಗೇ ಇದ್ದರೂ ನೀವೇ ಅಕ್ಕ ಅಂತ ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ತಿಳಿಯಿತು. ಯಾಕೋ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟವುಸಾತ್ಯದೆ ನನಗೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತೇ ಕೇಳಲು ಬೆನ್ನ" ಎಂದನು.

ವಾಸಂತಿ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ, "ನೀನು ಬೇಕಂತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತೀ" ಎಂದಳು.

"ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ನನಗಿಲ್ಲ. ಇರುವುದನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರಕಾಂತ.

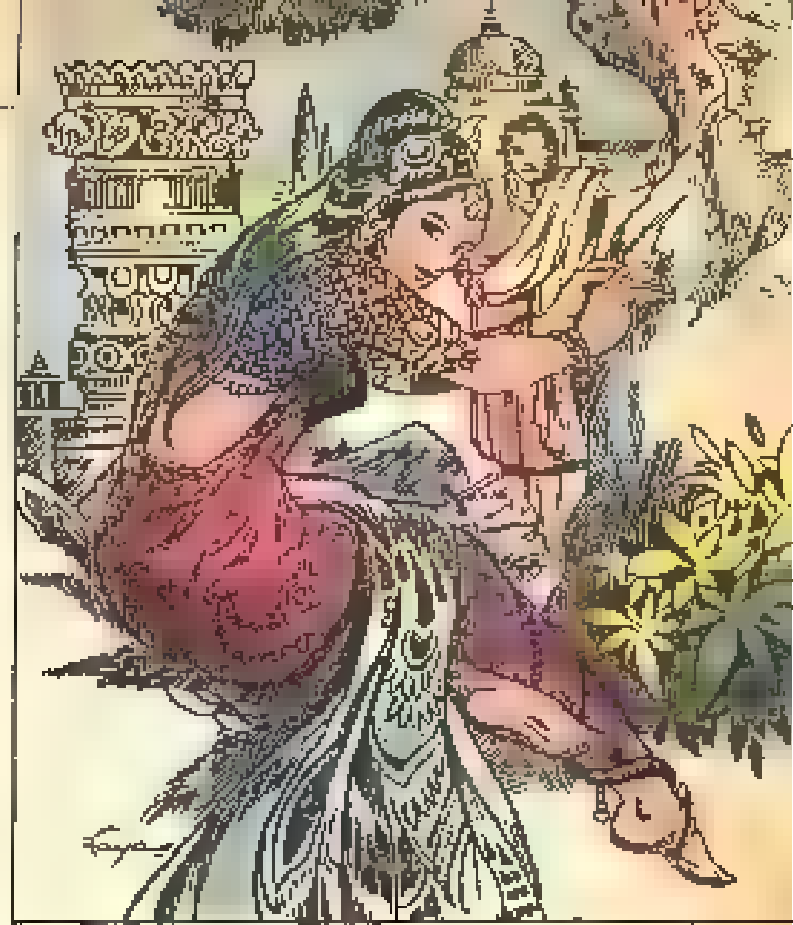
ವಾಸಂತಿ ಅವನನ್ನು ಚುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತ,
 “ನೀನು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಖಡೆದುಕೊಂಡು
 ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವನು. ನಾವು ಯಜಮಾನರು.
 ನೀನೊಬ್ಬ ಕೆಲಸದ ಅಳು. ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಾನು
 ಯಜಮಾನತೆಯ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡುವುದು ಸಹಜವೇ.
 ಪದ್ಮಾವತಿ ನನ್ನ ಹಾಗಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂದ.
 ನೀನೇ ಯಜಮಾನನಿದ್ದ ಹಾಗೆ, ತಾನು ಸೇವಕಳಿದ್ದ
 ಹಾಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡೇ ಮಾತಾಡ್ತಾಳೆ. ನಿನ್ನಂಥ
 ಆಳುಕಾಳುಗಳಿಗಿಲ್ಲ ಅವಳ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡುವುದೇ
 ಇಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು” ಎಂದಳು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ, “ಆ ಮಾತು
 ನಿಜವಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ನಾನೊಬ್ಬ ಕಲಾಕಾರನಾದುದರಿಂದ
 ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸೌಂದರ್ಯವಿದೆ.
 ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಸೌಂದರ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಆದುದ
 ರಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅಂದಚಂದಗಳಿಗೆ ದಾಸ
 ವಾದನು. ನೀವು ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಿದರೂ ನನಗೆ
 ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಒಗೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು
 ಪ್ರೇಮಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ವಾಸಂತಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. “ನಾನು ಪೆಂಗಿಂತ
 ಹೆಚ್ಚಿನವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರೇಮಿಸುವುದು. ನಿನ್ನಂಥ
 ಒಡ ಆಳುಗಳನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಲಾರನೆಂದು ತಿಳಿಯ
 ಬೇಡವೇ ನಿನಗೆ?” ಎಂದಳು.

“ನನಗೆ ತಿಳಿದರೇನು ಫಲ? ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ
 ತಿಳಿಯಬೇಡವೇ?” ಎಂದನು ಚಂದ್ರಕಾಂತ.

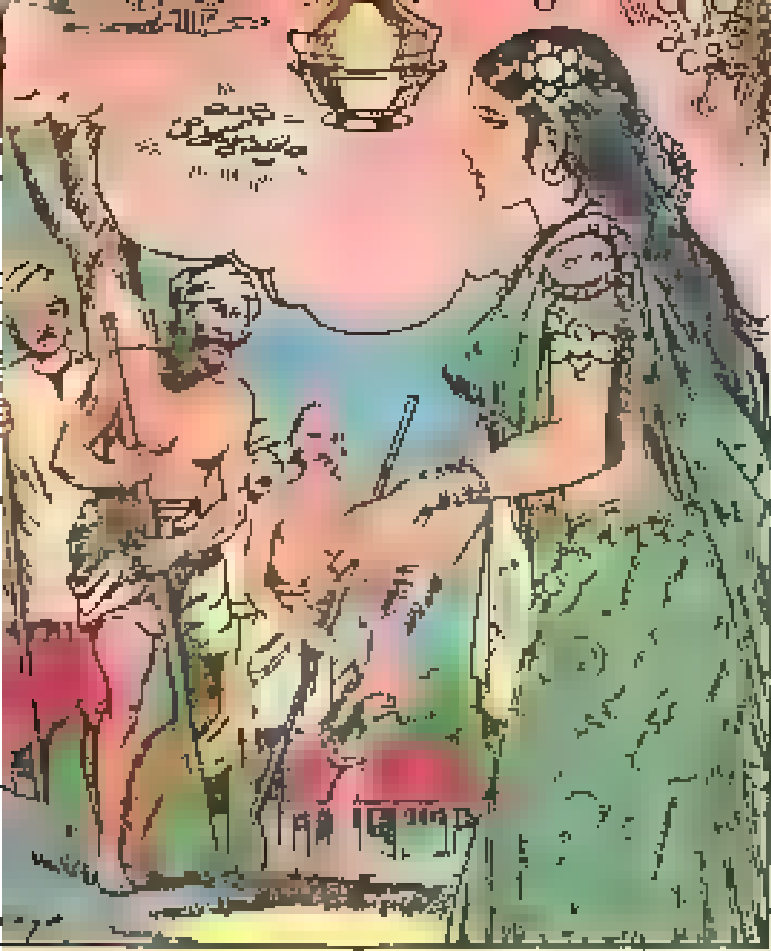
ವಾಸಂತಿಯು ಮನಸ್ಸಿಗೊಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯ
 ಸಂತೋಷವನಿಸಿತು. ಇಷ್ಟು ಕಾಲದ ಮೇಲೆ
 ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸುವನೆಂದು ಒಪ್ಪಿತು ಹೇಳಿದುದೇ
 ಅವಳ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಅಮೇಲೆ ಅವಳು
 ಆಗಾಗ ಚಂದ್ರಕಾಂತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು
 ಕೀಳ್ಮೆಪ್ಪಿಗೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅದೇಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಹೀನನ ಹಾಗೇ ನೋಡು
 ವಿರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಒಂದು
 ದಿನ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ನೊಂದುಕೊಂಡೇ ಹೇಳಿದನು.

“ಒಡ ಜನರು ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡೇ
 ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡವರು ಒಡ ಜನರನ್ನು
 ಹೀನವಡಿಸಿಕೊಂಡೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ
 ಸಹಜ. ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ವಾಸಂತಿ
 ಚಂದ್ರಕಾಂತನಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟು, “ನೀನು ನನ್ನನ್ನು
 ಪ್ರೇಮಿಸುತ್ತೇನೆಂದರೆ ನನಗೇನಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮಾಡಿ
 ಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆ ಮಾತ್ರ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡ.
 ಜಾಗ್ರತೆ!” ಎಂದಳು.

ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ರಾಮಪುರ
 ವೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಅವಳ ಇಡೆಯ ಬಂಧು
 ಗಳೊಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಆ
 ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಳೆಹಾರದೆ
 ಊರವರು ನೀರಿಗೆ ಒಹಳ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪದ್ಮಾವತಿ ಹೇಳುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಒಂದು ನಂಬುಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಪದ್ಮಾವತಿ, "ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಿದರೆ ನೀರಿನ ಕಷ್ಟ ತಗ್ಗದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೇ?" ಎಂದಳು.

"ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ತೋಡಲು ನೋಡಿದವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೀರಿನ ಒಸರು ಇಲ್ಲ. ಮಳೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಒಸರು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೀತು?" ಎಂದರು ಒಂಧುಗಳು.

ಆಗ ಪದ್ಮಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ ಮೇಲೆದ್ದುಕೊಂಡಿತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಪದ್ಮಾವತಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಳು. ಭೂಮಿಯೊಳಗೆ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ನಿಕ್ಷೇಪಗಳೂ, ನೀರಿನ ಸಂಗ್ರಹವೂ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿನ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ, ಎಲ್ಲಿ ನಿಕ್ಷೇಪವಿದೆ

ಯೆಂದೂ, ನೀರಿನ ಒಗ್ಗ ಇದೆ ಎಂದೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು. ಮೊದಮೊದಲು ಅವರಿಗೆ ನಂಬುಗೆ ಬಾರದಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವಳು ಹೇಳುವಂತೆಯೇ ಕಂಡುಬಂತು. ಅದರಿಂದ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ತೊಲಗಿ ದುಡವ್ಯೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟೋ ಬಂಗಾರಗಳ ನಿಧಿ ಕೂಡಾ ದೊರಕಿತು. ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೆಲಸ ನಡೆದು ಅನೇಕ ಬಾವಿಗಳಾಗಿ ನೀರು ತುಂಬಿಹುವು.

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗಾದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕಡೆ ಕೂಡಿ, "ಈ ಪದ್ಮಾವತಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲ. ದೇವತಾಂತೆಯೇ ನಿಜ. ಗ್ರಾಮಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಇವಳ ಶಿಲಾಪ್ರಹ ಮನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿಸಲೇಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮ ಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬರಗಾಲದ ಭಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಅವೇಲೆ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು ವಜ್ರಗುಪ್ತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನೂ, ತೀರ್ಮಾನವನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಜ್ರಗುಪ್ತನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು, "ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಶಿಲಾಪ್ರಹ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಅದ್ಭುತ ಸಾಮಾನ್ಯವೇನಲ್ಲ. ಅವೂರ್ವವೇ ಸರಿ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಮಗಳು ಪದ್ಮಾವತಿಯ ವಿಗ್ರಹ ತಯಾರಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಶಿಲ್ಪಿಯಾದ ಚಂದ್ರಶಾಂತನಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ವಾಸಂತಿಗೆ ತಂಗಿ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಮೇಲೆ ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ದ್ವೇಷ ವೆದ್ದಿತು. ಅಸೂಯೆಯಾಯಿತು. ಅವಳು ಹಣ ಕಾಾಗಿ ಎಂತಹ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದರೂ ಹಿಂಜರಿಯದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಒಲವಾಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಕೈ ತುಂಬ ಹಣ ಸಿಗುವುದರಿಂದ ಆ ದುಷ್ಟರು ಅವಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು.

ಮುಂದೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಮಪುರದಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಸರದ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಿಬ್ಬಿ ಕಿಬ್ಬಿ ಗಲಾಟೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದುವು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ತಯಾರಿಸಿದ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಶಿಲಾ ವಿಗ್ರಹವು ಗ್ರಾಮಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಳ್ಳತನಗಳೂ, ಹೂಡವಾಟಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತ, ಭಯಭೀತಿಗಳಿದ್ದುವು. ಆ ದುಷ್ಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಬೈರಾಗಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ, ಈ ಉಪದ್ರವಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮೂಲ ಕಾರಣವು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿದ ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹವೆಂದೂ, ಅದ ರಿಂದಲೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಲಂಚ ಬರುವ ಕಾರಣವೆಂದೂ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಕಲಹವೆದ್ದಿತು. ಈ ಸುದ್ದಿ ಪಕ್ಕಗುಪ್ತನಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು.

ತನ್ನ ಮಗಳ ವಿಗ್ರಹದಿಂದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುವವನ್ನು ನೋಡಿ ಪಕ್ಕಗುಪ್ತನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಅವನು ಚಂದ್ರಕಾಂತನ ಗುರುವಾದ ಶಿಲ್ಪಾಚಾರ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಅಯ್ಯಾ, ತಾವು ಕಳುಹಿಸಿದವನೆಯ ನಂಬಿ, ಆ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ನನ್ನು ನನ್ನ ಕಿಲಾಸುಂದಿರದ ಶಿಲ್ಪಗಳಿಗೆ ಇರಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅವನ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪಗಂಧ ಯೆಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿನ ದುಷ್ಟ ಸಂಭವಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಪದ್ಮಾವತಿ ಸುಗುಣಗಳ ವಿವಿ. ಅವಳ ಶಿಲ್ಪದಿಂದ ದುಷ್ಟರೀತಿಯವಳು ಒಡುತ್ತವೆಂದರೆ ಶಿಲ್ಪ ರಚನೆ ಯಲ್ಲೇ ಲೋಪವಿದೆಯೆಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೇ ನೆನ್ನವಿರಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಪಕ್ಕಗುಪ್ತನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಶಿಲ್ಪಾಚಾರ್ಯನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, “ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಳ ಗೆಲ್ಲಾ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಬಹಳ ಉತ್ತಮನು. ಗಟ್ಟಿಗನು. ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿ. ಅವನ ಶಿಲ್ಪ

ಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪವೆಂದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಅವನು ಆಗಲೇ ಹೊರಟು, ಪದ್ಮಾವತಿ ಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಮಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅವಳ ವಿಗ್ರಹವನ್ನೂ ಅವಳನ್ನೂ ಹೋರಿಸಿ ನೋಡಿ, “ಪಕ್ಕಗುಪ್ತಾ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ. ಈ ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಲೋಪವಿದೆ. ಪದ್ಮಾವತಿಯ ರೂಪಕ್ಕೂ ಈ ಶಿಲ್ಪಕ್ಕೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ” ಎಂದು ಚಂದ್ರಕಾಂತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಲು ಹೇಳಿದನು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಬಂದಾಗ ಶಿಲ್ಪಾಚಾರ್ಯನು ಅವನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ, “ನೀನು ಗುರುವಾದ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೀರ್ತಿ ತರುವ ಎಂದು ಅಂದತೊಂದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಶಿಲ್ಪಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಲೋಪಗಳಿಂದ ಕೆತ್ತಿದ ಏಕೆ ? ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಿ ಎಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ವಿನಯದಿಂದ ಗುರುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, “ಅಯ್ಯಾ, ಲೋಪವು ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯ

ದಲ್ಲ ನಾನು ಕೆತ್ತಿದ್ದು ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹ
ವಲ್ಲ, ವಾಸಂತಿಯದು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿ?" ಎಂದು ಶಿಲ್ಪಾಚಾರ್ಯನು
ಕೇಳಿದನು.

"ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹವು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ
ಸಲ್ಲದುವ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ವಾಸಂತಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗ
ರಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸಂಕಟ ನೋಡಿ ನನಗೂ ಸಹಿಸಲಾಗ
ರಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅವಳಲ್ಲೇ
ಸಂಬಂಧವಾಗಿತ್ತು. ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ಹೆಚ್ಚೇನೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ, ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು
ಯಾರೂ ಕಂಡು ಹಿಡಿದುಂಟಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು
ನಾನು ವಾಸಂತಿಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನೇ ತಯಾರಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟೆನು. ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಹಾಗಾಯಿತು.
ಇದನ್ನು ವಾಸಂತಿಗೆ ಸಹಾ ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲ.
ಆದರೆ ಅಸೂಯಾವರದ ವಿಗ್ರಹ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದ
ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಕೆಡುಕಾಗುತ್ತವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರ
ರಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಚಂದ್ರಕಾಂತನು
ಇರುವಿನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದನು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ವಾಸಂತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.
ತನ್ನ ಅಸೂಯೆಯೂ ದ್ವೇಷವೂ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ
ತನಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಸರು ಬರುವಂತಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು,
ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ,

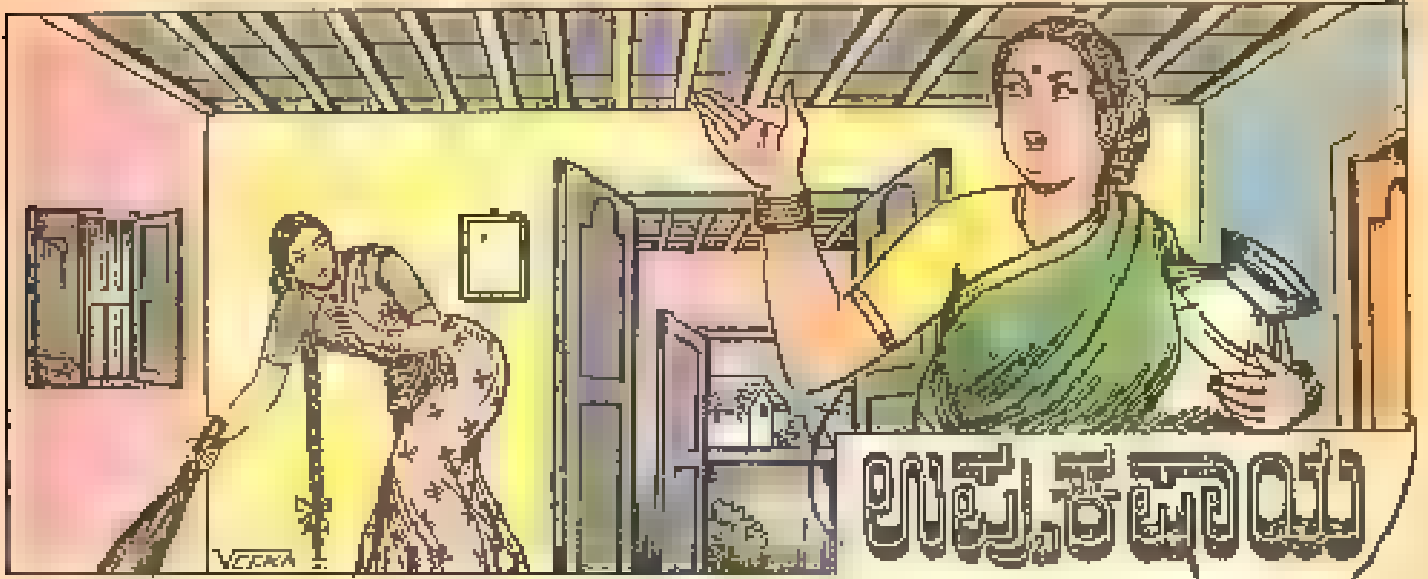
"ತಂಗೀ, ನಾನು ಅಸೂಯಾದ್ವೇಷಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು,
ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯದೆ ಹೋದರೆ ಇಡೀ
ದೇಶಕ್ಕೇ ಕವ್ವಗಳು ಬರಬಹುದು. ಈ ದಿನದಿಂದ
ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೇ ನಾನು ನಡೆಯುತ್ತೇನೆ.
ವನ್ನನ್ನು ಒಳ್ಳೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀನೇ ನಡೆಸಬೇಕು"
ಎಂದಳು ಗದ್ಗದಿಶಳಾಗಿ.

ಮಗಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಒಳ್ಳೆಯ
ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ವಜ್ರಗುಪ್ತನು ಬಹಳ
ಸಂತೋಷವಟ್ಟು, ಚಂದ್ರಕಾಂತನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದನು.
ಅವ್ವೇ ಅಲ್ಲ, ವಾಸಂತಿ ಕಠಿಣ ಗುಣದವಳೆಂದು
ತಿಳಿದೂ ಸಹ, ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಚಂದ್ರ
ಕಾಂತನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಕೂಡಾ
ಮಾಡಿದನು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನೊಂದಿಗೆ ವಿರಾಹವಾದ ಮೇಲೆ
ವಾಸಂತಿ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದು, ಗಂಡನಿಂದ ಪದ್ಮಾವತಿಯ
ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ, ರಾಮಫಲ
ದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿಸಿದಳು.

ವಾಸಂತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗೆ
ಚಂದ್ರಕಾಂತನೇ ಕಾರಣವೆಂದು ತಿಳಿದವರೆಲ್ಲಾ
"ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹವಾಗಿ
ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಶಿಲಾವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು
ಮನುಷ್ಯರಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬಲ್ಲನು!" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ಇದ್ದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ, ಮಗನಿಗೂ, ಮಗಳಿಗೂ ಅವನು ಯಜಮಾನ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ದೊಡ್ಡ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದುದರಿಂದ ಸೊಸೆಯೊಬ್ಬಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಆದರಿಯ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮೂವರು ಹೆಂಗಸರಾದರು.

“ಮೂವರು ಹೆಂಗಸರಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ತಿರುಗುತ್ತವೆ” ಎಂದೇನೋ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಅಲ್ಲಿ ಹಾಗೇನೂ ನಡೆಯದಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗಿನವರ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸೆಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಜೋರಿಸಿ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡಸರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರು ತಾಯಿ ಮಗಳು ಅವರಿಂದ, ಸೊಸೆಯೇ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದವಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ತೊರಿಸಿ ರೀತಿನೀತಿಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲಿಯ ರೀತಿನೀತಿಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ತಾಯಿಯೂ ಮಗಳೂ ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮನೆಗೆ ಯಜಮಾನನ ಜಾವಯ್ಯನು ನೆಂಟಿ ಹಾಗಿ ಬಂದನು. ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯಜಮಾನನಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲೂ ಜಾಗೃತ ವಹಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಅವಳು ಬಂದಿಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಾವಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತ, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸೊಸೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ನೋಡೇ, ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹುಳಿ ಹೊಳೆ ಬೇಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಮುಕ್ಕಾಲುವಾಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಉಪ್ಪು ಹಾಕು. ಮೊದಲು ಹಾಕಿದ ಬೇಡ. ಹಾಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಹೊಳೆ ಬೇಯಲಾರದು. ನಾನು ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ಬೇಗ ಒರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಹೋದಳು.

ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೊಸೆ ಒಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಮಗುಚಿ ನೋಡಿ, ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿ. ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒಣಗಿಸಲು ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು.

ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಗೋಡೆ ಹತ್ತಿರ ಬೆರಣಿ ತಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಳ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದು ತಾಯಿ ತನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆಂದೇ ಅವಳೂ ಅಂದು ಕೊಂಡಳು.

ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಗಳು ಬೇಗಬೇಗನೇ ಬಂದು, "ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಮರೆವು ಜಾಸ್ತಿ. ಉಪ್ಪು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಅತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಳಗೇ ಬಂದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹುಳಿಯ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮುಚ್ಚಿ ಉಪ್ಪು ತಾನೇ ಹಾಕಿದಳು.

"ಆ ಮೊದ್ದು ಹುಡುಗಿ ಹುಳಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಹಾಕಲು ಮರೆತೇ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಸಮಯ ನೋಡಿ ಉಪ್ಪು ಹಾಕದಿದ್ದರೆ ಹೋಳು ಪುರಾ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಬೇರೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಅತ್ತೆಯಾದವಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಂದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿದ್ದು ನೋಡಿ, "ಅಂದುಕೊಂಡ ಹಾಗೇ ಆಯ್ತು ! ನಾನೇ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕೊಂಡು, ಉಪ್ಪಿನ ಜಾಡಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮುಚ್ಚಿ ಉಪ್ಪು ತೆಗೆದು ಒಲೆಯ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಉಳಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಯಜಮಾನನೂ ಮಗನೂ ಬಂದ ಬಾವನೆಂಟಿನೂ ಎಲ್ಲಾ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು.

ಬಾವನೆಂಟಿನು ಮೊದಲು ಹುಳಿಯನ್ನ ಕಲಿಸಿ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟು, "ಇದೇನಪ್ಪ ! ಉಪ್ಪು ಹಾಕುವುದು ಮರೆತೇ ಹೋಯ್ತು ?" ಎಂದನು ಮೊರೆ ಕಹೀ ಮಾಡಿಕೊಂಡು.

"ಅದೇನಣ್ಣ ? ನಾನೇ ಹುಳಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಕಿದ್ದು" ಎಂದಳು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ತಾಯಿ.

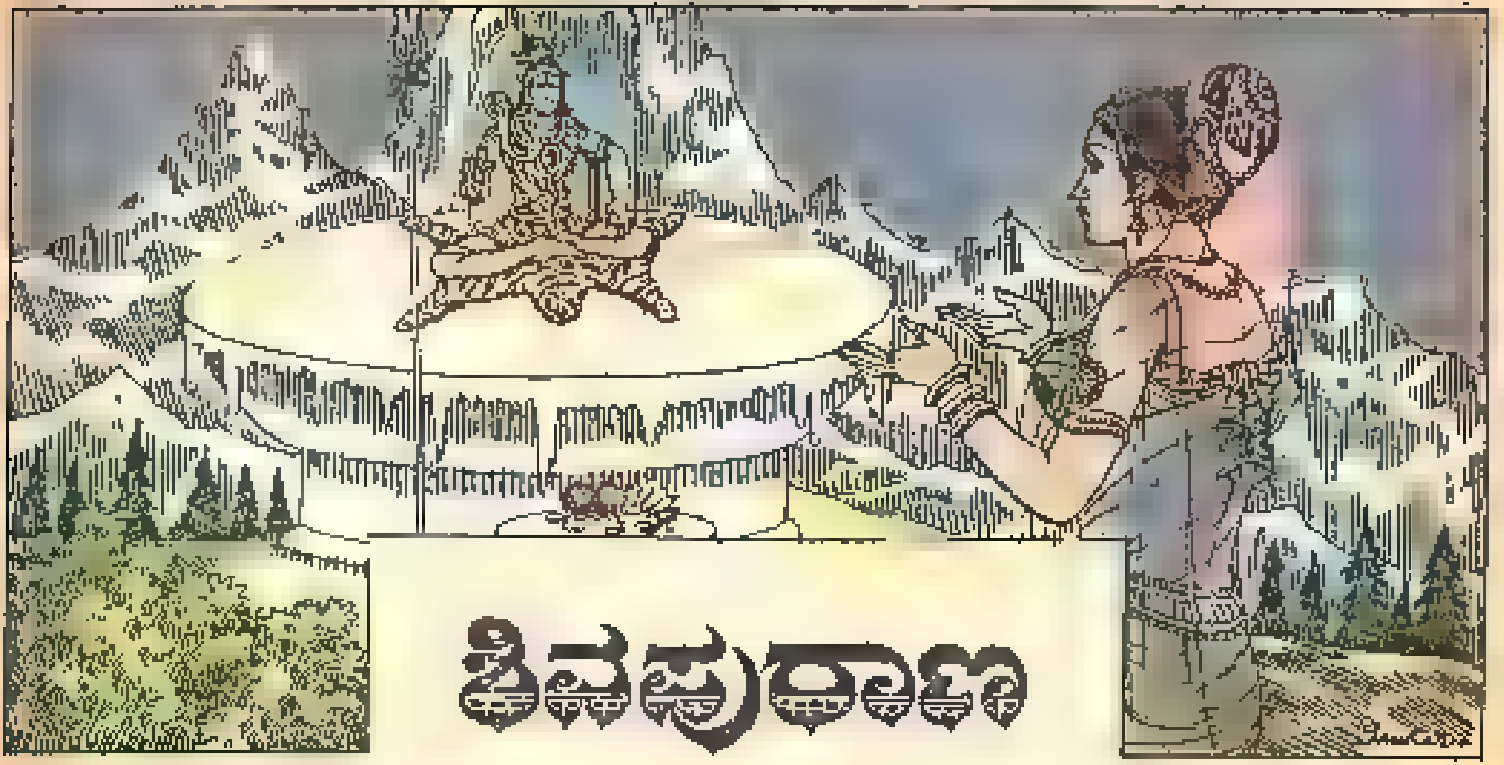
"ನಾನು ಮರೆಯದೆ ಹಾಕಿದ್ದೇನಮ್ಮ. ಮಾವಯ್ಯನಿಗೆ ಕಡಿವೆಯಾಯ್ತೋ ಏನೋ!" ಎಂದಳು ಮಗಳು.

"ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಿಟ್ಟು ನಾನು ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಅತ್ತೆಯೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದರು. ನಾನು ಒಳಗೆ ಒರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಉಪ್ಪು ಮಾತ್ರ ಹಾಕಿದೆ" ಎಂದಳು ಸೊಸೆ ಸಣ್ಣ ದನಿಯಿಂದ.

"ಹಾ, ಹಾ ! ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ! ಅದಕ್ಕೇ ಇದು ಉಪ್ಪಿನ ಕಷಾಯವಾಗಿದೆ" ಎಂದನು ಬಾವನೆಂಟಿ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ನಗುತ್ತಾ.

ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಹೆಂಗುಸರೊಳಗೆ, ಈ ಒಗೆಯ ಐಕಮತ್ಕವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. "ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವರವರ ಕೆಲಸ ಅವರವರೇ ಮಾಡಬೇಕು ! ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೇಳ ಕೂಡದು !" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಶಿವಪ್ರಕಾಶ

ರೇಡೀವಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ದೈನ್ಯತೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಯನ್ನು ಆರಿಸಿದ ಶಿವನು, ಅವಳನ್ನು ದಯಾರ್ಥತೆಯಿಂದ ನೋಡಿ, "ರತಿ, ದುಃಖಿಸಬೇಡ. ಮನ್ಮಥನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಶಾಪದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಭಸ್ಮನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಹೀಗೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕೊಡಾ ಕೂಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದು, ಅವನಿಗೆ ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದನು. ಅವನು ಮೋಹದಿಂದಿದ್ದರೆ ಲೋಕದ ಮಿತಿ ಮೇರೆ ಮಾರಿ ಹೋಗುವುದೆಂತಲೇ ಅಂತಹ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮನ್ಮಥನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಾದರೂ ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರ ಶರೀರ ದೊಂದಿಗೇ ಕಾಣುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದೋ ಈಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ರತಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ

ತನ್ನ ರುದ್ರ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಡ್ಡೋಲಾಗಿ ನಡೆಸಿ ಫಾಲಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಕರೆದು, "ಅಗ್ನಿಯೇ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಹೊರಗಿಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಸಪಾರದು. ವೃಕ್ಷಗಳೊಳಗೂ, ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮುದ್ರದ ಗರ್ಭದೊಳಗೂ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಆದೇಶ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಶಿವನು ತಪಸ್ಸು ಮುಗಿಸಿ ಎದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರನು ಬಂದು ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಈಗಾಗಲೇ ಮನ್ಮಥನ ಹೂಬಾಣಗಳು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದ್ದುವು. ಶಿವನ ಮನಸ್ಸು ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಸೆಲಗ್ಗುವಾಗಿತ್ತು, ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಶಿವ.

ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿವನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ವನವನ್ನೂ, ಮನ್ಮಥನನ್ನೂ ಸುಟ್ಟುಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿದ ಪಾರ್ವತಿ, ಹೆದರಿ ತನ್ನ ಗಿಳಿತಿಯ ರೊಂದಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿ

ಕೊಂಡರು. ಸದೇದುಡನ್ನೆಧಾ ಕೇಳಿ ಮೇನಣಾ ಹಿಮ
ವಂತರು ಬಹಳವಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿದಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಿ
ವನಜಾನ್ನವೆತ್ತಿ ಒಂದಳೆಯು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು.
ಅವರು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ದೈತ್ಯ ಸುತ್ತಿಹಾಕಿ, ಭೈರ್ಯ
ಬರುವಂತೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಅವಳ ಭಯವನ್ನು
ಹೋಗಿರಾಡಿಸಿದರು.

ಭಯವಳಿದರೂ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನನ್ನು ಮಾತ್ರ
ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ರೌದ್ರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು
ನೆನೆಯತೆ. ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಮಹನೀಯನಾಗಿ ಇನ್ನಷ್ಟು
ಅಳವಾಗಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿದವು.
ಅಂತೆಯೇ ಎರಡು ವಾದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ
ತೊಡಗಿದಳು ಪಾರ್ವತಿ. ಅವಳಿಗೆ ಶಿವನ ಧ್ಯಾನದ
ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಹಾರ
ಗಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಪಿಸುವ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು
ನೋಡಿ ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರು, "ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನ
ಸಮ್ಮಾ, ಶಿವನು ಈಗಿತಾನೇ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಎದ್ದಿದ್ದಾನೆ.

ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯನ್ನು
ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು ಸಮಾ
ಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಪಾರ್ವತಿ ನಾರದನು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ
ಶಿವಪೂಜಾರ್ಥವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ, ಶಿವನ ಧ್ಯಾನ
ದಲ್ಲೇ ರೀತಿಕಾವಳಿ. ಪಾರ್ವತಿ ತನ್ನ ಗಲತಿಯು
ರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಶೃಂಗಾರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮೋಗಿ,
ಅಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ ಮಹಾ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ,
ಕೀವ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದೆಷ್ಟು
ತೀವ್ರವೆಂದರೆ, ಅವಳು ಒಂದು ಎಲೆಯನ್ನು
ಸಹಾ ಹಿನ್ನದೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ,
ಅಲ್ಲಿರುವ ಮುಖಗಳು ಹುಂಸಿ ಅತ್ಯಮೃತಮಾತ್ರ
ಅವಳನ್ನು "ಅವರ್ಣಾ" ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸ
ತೊಡಗಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರು ತಮ್ಮ
ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು, "ಅಜ್ಞಾ,
ಅಹಾರವೇನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇಷ್ಟೊಂದು
ಫೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡುವಿ?
ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಮಿಸುಕೊಂಡಿದ ಶಿವನು ನಿನ್ನನ್ನು
ಅನುಗ್ರಹಿಸುವನೆಯೆಂದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹಿಸುವೆಯಾ?
ಅವನು ಮೋಗೊಡಿಯೊಡೂ, ದಯಾಹೀನನೊಡೂ
ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಿಯಾ?
ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಮಿತಿ ಬೇಕಮ್ಮ. ಚಕ್ಕ ಹುಡುಗಿ
ಯಾದ ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ತೀವ್ರತೆ ಪ್ರಸಾದ
ದಮ್ಮ. ಏಳು, ಮನಗೆ ಬಾ" ಎಂದರು.

ಪಾರ್ವತಿ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, "ಮೊದಲು
ನೀವು ನನಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದಿರಿ? ಶಿವನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ
ಅವನ ಮೇಲೆ ನೀವು ಹೇಳುವ ಸಂದೇಹವೇನೂ
ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಹಿಮೆ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿಗು
ಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ

ವೃತ್ತಿ ಮೋಹದಿಂದ ನೀವು ಚುಚಲರಾಗದೆ ನನ್ನ ಚುತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಿ" ಎಂದು ತಾಯಿ ಪಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಅಂದೋಳನೆ ಪಡುತ್ತ, ಯಾರೊಡನೆ ಹೇಳುವುದೆಂದು ಅಲೋಚಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವೇಂದ್ರರು ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ದೇವಾ ಮಹೇಶ್ವರಾ! ಇನ್ನು ತಡಮಾಡದೆ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಒಳಿತು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗುವಿಂದ ಹೊರತು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮರಣವಿಲ್ಲದಂತೆ ವರವಡೆದ ತುರಗನಿಂದ ಲೋಕಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅವನು ಸತ್ತರೆ ಹೊರತು ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಸುಖವಾಗದು. ಆದುದರಿಂದ ಬೇಗನೆ ನೀನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವರಿಸು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರೂ, ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿಡದೆ, "ಮದುವೆಯಾದರೆ ತಪಸ್ಸು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗಲಾರದು. ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಜಯಿಸಬಹುದಾದರೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಣ್ಣಿನ ಬಾಣಗಳನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳದೆ, ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವೇ ದೊಡ್ಡದೆಂದೂ, ಹೆಂಡತಿ ಇಲ್ಲದ ವಿಕಾರಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಗೌರವಿಸಲಾರದೆಂದೂ, ಶಿವನು ಗೃಹಸ್ಥ ಪಾದಿಧರೇನೇ, ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಾಜಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದರೇನೇ,

ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಒಳಿತಾಗುವುದೆಂದೂ, ಕ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳ ಮೂಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗಲು ಶಿವನು ವಿವಾಹವಾಗಲೇ ಬೇಕೆಂದೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಶಿವನು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡುವನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿರಹವಿದ್ದರೂ, ಪಾರ್ವತಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವತಃ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿವನು ಮುದುಕ ಯತಿ ಯಂತೆ ವೇಷ ಧರಿಸಿ, ದಂಡ ಕಮಂಡಲು ಧರಿಸಿ, ಪಾರ್ವತಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ಪಾರ್ವತಿ ವೃದ್ಧನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುವ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅನುಮಾನಪಟ್ಟಳು. ಆತನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪೂಜಿಸಿ, "ತಾವು

ಯಾರು ಸ್ವಾಮಿ? ನಾನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಂದಿರಿ? ನನ್ನಿಂದ ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಕಾರ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗಿ ದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನಾನು ಒಳ್ಳೆ ಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು. ಲೋಕಗಳ ಕ್ಷೇಮವು ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ನೋಡುತ್ತಾ ತಿರುಗಿ ವವನು. ನೀನು ಯಾರ ಮಗಳು? ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಹೀಗೆ ಕಠೋರ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿ?" ಎಂದು ಶಿವನು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, "ನಾನು ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶದ ಕುಮಾರಿ ನನ್ನನ್ನು ಪಾರ್ವತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈಶ್ವರನು ಕೈಲಾಸ ಗಿರಿಯ ಭಾಗ ದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ನಾನು ಆತನಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಒಂದು ದಿನ ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನ ಹೂ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಶಿವನನ್ನು

ಕೊಕಲು, ಶಿವನು ಮನ್ಮಥನನ್ನು ತನ್ನ ಫಾಲಾಗಿ ಯಿಂದ ತಡೆಹಿಡಿದನು. ನಾನೂ ಹೆದರಿ ಓಡಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಆದರೆ ಶಿವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮರೆೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ನಾರದರು ಬಂದು ನನಗೆ ಪಂಚಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರ ವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಪರಮಶಿವನನ್ನೇ ಪತಿವಾಗಿ ಪಡೆಯ ಬೇಕೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಶಿವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಸಂಗ್ರಹವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇಗವಲ್ಲೇ ಅಗ್ನಿಗ್ರಮೇಶಮಾಡಿ ಈ ಜನ್ಮ ವನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು, "ನೀನು ಕೇವಲ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯವಳಾಗಿರುವಿ. ಈಶ್ವರನು ತಪಃ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲೇ ಲಯಿಸಿ ಹೋಗಿರುವ ಮಹಾ ವಿರಾಗಿ. ನೀನು ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಆಪಾಯ ತರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮನಗೆ ಹಿಂರಿದು, ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅನಾಗರಿಕ ಶಿವನು ನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಂಡನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು" ಎಂದನು.

"ನೀವು ನನಗೇನೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ಬುದ್ಧಿವಾದವು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸಾಕೊವರೆ ಹೊರಟುಹೋಗಬಹುದು. ನಾನು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವಳಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಪಾರ್ವತಿ ಬೇಸರದಿಂದ.

"ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ನೀನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹಿತಮಹನ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಿವನ ಸಂಗತಿ ಪೂರ್ತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವನು ಕೇವಲ ದರಿದ್ರನು. ಪಟ್ಟಿ ಪೀತಾಂಬರ ಧರಿಸುವವನಲ್ಲ. ಚರ್ಮವನ್ನೇ ಸುತ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿನ ಹೊರತು

ಒಳ್ಳೆಯ ವಾಹನವೂ ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ದೆವ್ವ, ಭೂತ ಗಣಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಶರೀರಕ್ಕೆ ಗಂಧವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಾರನು. ಒಂದಿ ಯನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ನೀನೇನು ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿ ಸುವಿ ? ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಶಿವ.

ಪಾರ್ವತಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. “ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವ ನೀನು ನಿಜವಾದ ಯತಿಯೇ ಅಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಜ್ಞಾನಿ ಎಂದು ತಿಪ್ಪಿಬಿಡ್ಬನು. ಶಿವನಿಗೆ ಅವೈಶ್ವರ್ಯ ಗಳೂ ಇವೆ. ಶಿವ ದೂಷಣೆ ಮಾಡಿದವರು ಏಳು ಒನ್ನಗಳವರೆಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ ” ಎಂದು ತನ್ನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರನ್ನು ಕರೆದು “ ಈ ಕಳ್ಳ ಯತಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದುದಿರಿ ” ಎಂದಳು.

ಶಿವನು ನಕ್ಕು- “ ಪಾರ್ವತಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿವನಾದ ನನ್ನನ್ನೇ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಸುವಿಯಾ ? ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂತಲೇ ಹೀಗೆ ಯತಿ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನಿನ್ನ ವಿರಹದಿಂದ ನಾನು ತುಂಬಾ ಸಂಕಟವಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೊರಡು. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಾ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪಾರ್ವತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನ ಕೈಯನ್ನು ಕೊಡಲಿ ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ನೋಡಿದಾಗ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶಿವನೇ ಅವಳ ಇದಿರಿಸಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೈ ಮುಗಿದು, “ ದೇವಾ, ಹೀಗೆ ನಾನು ಹೊರಟು ಬರುವುದು ಭಾವ್ಯವಾಗ ಲಾರದೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ? ಹೀಗೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಾರದು. ನನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಅನುಮತಿ ವಡೆದು, ನನ್ನನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಶಿವನು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ತಲೆದೂಗಿದನು. ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ ಸಿಕ್ಕಿದ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು. ಮೇನಕಾ ಹಿವವಂತರು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷವಡುತ್ತ, ಪಾರ್ವತಿಯ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಹೂರ್ತ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಅವೊಲೆ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಯತ್ನ ಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಶಿವನು ಕೂಡಾ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಮುಖ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ, ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನನ್ನು ಹೂಬಾಣ ಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದಲ್ಲಿಂದ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂಬಗ್ಗವಾದಲ್ಲಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಇನ್ನೂ ತಾನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಧ್ಯವರ್ತಿತ್ವ ನಡೆಸಲು ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ನಂದೀಶ್ವರನು ಹೊರಟುಹೋಗಿ, ಸಪ್ತ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಅವರಲ್ಲರೂ ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಶಿವಾರ್ಕನ ವಾದುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು, "ವರಮಂಶ್ವರಾ, ನಮ್ಮಿವೆ ಆಗುಣಿಕಾದ ಕಾಯಗವೇನೊಂದುನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾಡಲು ಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

"ಮಹಾ ಮುನಿಗಳೇ! ನಾನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾದಿಕೊಂಡು ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಮಹಾರ್ಕ ವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ವಿವಾಹವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಶಿವನು ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಹಿಮವಂತನಿಂದ ಪರ್ವತಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರು ಅವರಿಗೆ ಆದರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರಮಾಡಿ, "ಗೂವ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ನಿವೃತ್ತಿಗಳು ನನ್ನ ಗೃಹವನ್ನು ಪಾವನ ಮಾಡಿದರೋ ಹೇಳಬೇಕು ನೀವು ಹೇಳದಂತೆ ನಡೆಯುವವನು ನಾನು" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು "ಪ್ರಭಾವಂತರಾದ ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರೇ, ನಿಮ್ಮ ಅದ್ವೈತವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ವರಮಂಶ್ವರೀ ದೇವಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅವಳನ್ನು ಶಿವನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಮದುವೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಒರ್ತಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ" ಎಂದರು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮೇನಣಾ ಹಿಮವಂತರು, "ಅಯ್ಯಾ ಮಹರ್ಷಿಗಳೇ, ನಾವು ಕೂಡಾ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ಇದ್ದವು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷು ಒಂದು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಡುವಾರದೊಂದು ಶಿವನಿಗೆ ಒಂದು ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ, ಸುಖ ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಧೂತೂರಾಗಲೊಂದಿಗೆ ಇರುವವನೆಂದೂ, ಪಾವಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಸರಿಯಾದ ಭೋಜನ ಪಾತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಕಠಾಲಗಳಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವವನೆಂದೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದನು. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಶಿವನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬಾರದೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು ಬಹಳ ಅಶ್ಚರ್ಯವಡುತ್ತ, "ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಆ ಭಿಕ್ಷು

ಯಾವನೋ ದುಷ್ಟನಾಗಿರಬೇಕು. ಶಿವವಾರ್ವತಿ
ಯರ ಮದುವೆಯನ್ನು ಕಡಿಸಲು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ
ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿ ಆ ಪರ
ದೇವತೆಯ ಅವತಾರವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಮರೆದಿರಿ.
ಇವಳು ಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ನಿಮ್ಮ
ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದರು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠ ಮಹಾಮುನಿ ಮೇನಕಾ
ಹಿಮವಂತರಿಗೆ ಅನರಣ್ಯನೆಂಬ ರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು
ಹೇಳಿದನು. ಆ ಕಥೆ ಏನೆಂದರೆ.

ಇಂದ್ರಸಾವರ್ಣ ಎಂಬ ಹದಿನಾಲ್ಕನೇ ಮನುವಿನ
ವಂಶದಲ್ಲಿ ಅನರಣ್ಯನೆಂಬ ರಾಜನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ
ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ರುಚಿ
ಎಂಬ ಕಪಟಾಕಾರಿಯಾದ ಪುರೋಹಿತನಿದ್ದನು.

ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಆರು ಮಂದಿ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದರು.
ನೂರು ಮಂದಿ ಕುಮಾರರಿದ್ದರು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ
ನೂರ ಒಂದನೆಯವಳಾಗಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಎಂಬ
ಕುಮಾರಿಯೂ ಇದ್ದಳು.

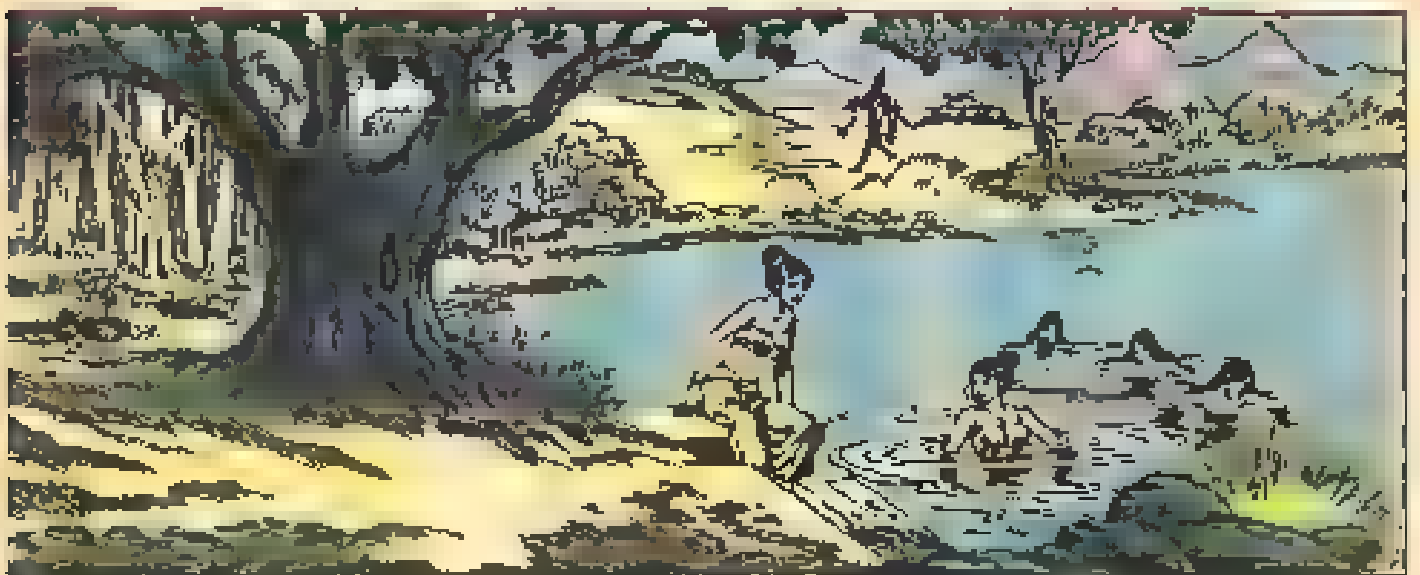
ಪದ್ಮಾವತಿ ಆಸಮಾನ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಳು.
ಅವಳಿಗೆ ಯೌವನವು ಒರುತ್ತಲೇ ಅನರಣ್ಯ ರಾಜನು
ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯು ಗುಣಗೂಪಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರನಾದ
ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಅನ್ವೇಷಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.
ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಪದ್ಮಾವತಿ ತನ್ನ

ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರೊಂದಿಗೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ಒಪ್ಪಲಾದನೆಂಬ ಮಹಾ
ಮುನಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು. ಒಪ್ಪಲಾದನು
ಸಾಮಾನ್ಯ ಮುನಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದಳಿಚಿ ಮಹಾ
ಮುನಿಯು ಮಗ.

ಅಂತಹ ಒಪ್ಪಲಾದ ಮುನಿ ಪದ್ಮಾವತಿಯ
ಅಂದಚಂದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹಗೊಂಡನು.
ಅವನು ಸ್ವದಾ ಅನರಣ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನಗೆ
ಪದ್ಮಾವತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಜನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತೆ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.
ರತೀದೇವಿಯಂತಹ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮನ್ಮಥ
ನಂತಹ ಯಾವ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೋ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
ಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಈ ಮುದುಕ ಮುನಿ
ಕಿತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ! “ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ
ಕೊಡಲಾರನು” ಎಂದು ಮಿಡತುಂಡಾಗಿ ಹೇಳಿ
ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕೆಟ್ಟ ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟು ಮತ ನಿರ್ಮೂಲ
ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಿದನೇ!

ಹೀಗೆ ರಾಜನು ಸಂಶಯಾವಶ್ಯವುಳ್ಳ ಹೊಡೆದ್ದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲೂ, ರಾಜ ಪುರೋಹಿತರೂ, ಮಂತ್ರಿ
ಗಳೂ ಅನರಣ್ಯ ರಾಜನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಒರುವಂತೆ
ಒಂದು ಅರೋಪನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

(ಎಲ್ಲಾ ಬಿಲ್ಲವನ್ನು)

ಬೊಬ್ಬನೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಮಹಾ ಮೇಧಾವಿ ಎಂಬ ಮೃತನಾದ ಮಂತ್ರಿ ಇದ್ದನು. ಅವನು ವೃದ್ಧ ನಾದುದರಿಂದ ಪದವಿಯಿಂದ ವೀರಮೀರನಾಗಿಯೇನಿಸಿದನು.

ವರದಿಗೊತ್ತದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಅವನ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಹೊಸ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಆತನೇ ನಿಯಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಯಾವನು ಶೀಲಿಸಿದನು.

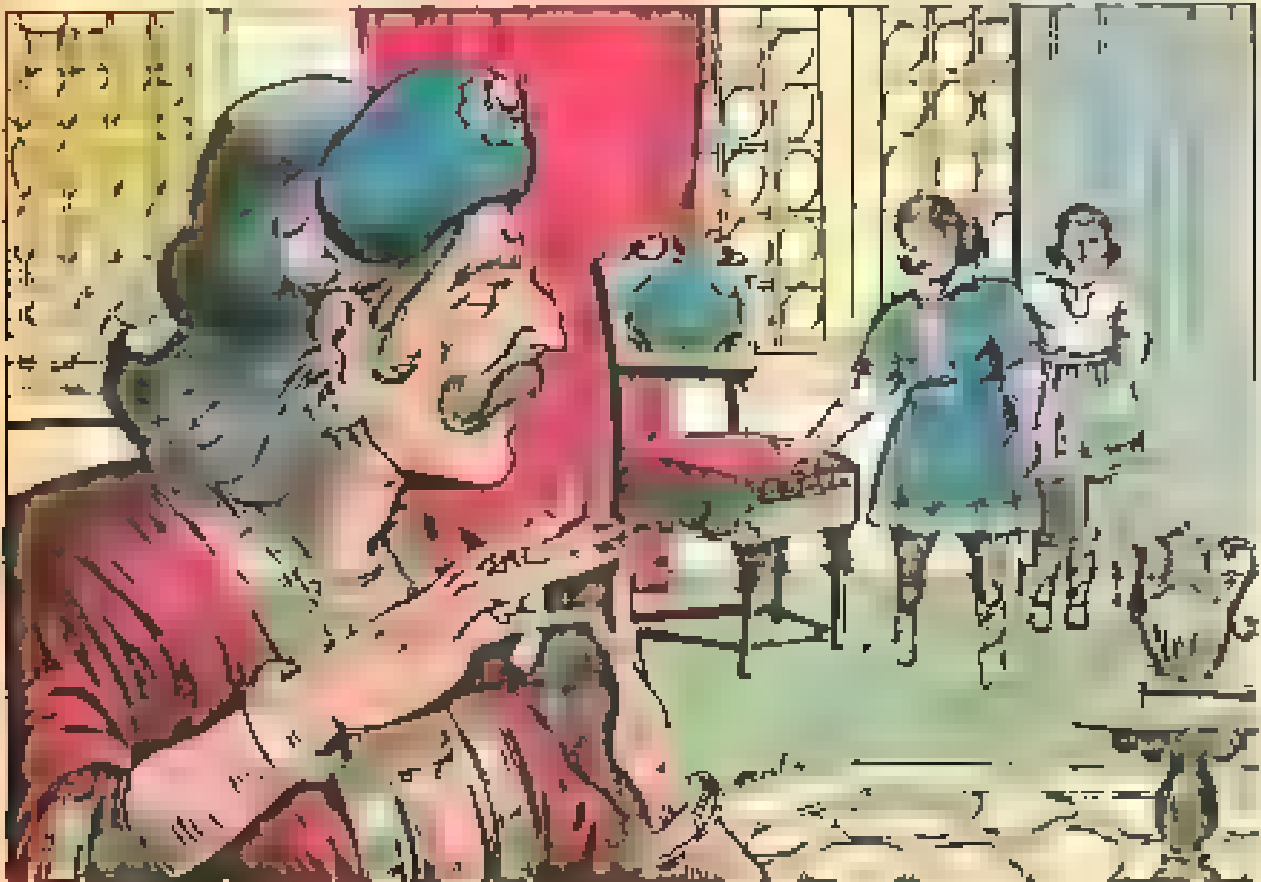
ಆದರಂತೆ ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂತ್ರಿ, ಪದವಿಯ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಅವನಿಗರು ಬಂದರು. ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ, ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟನು.

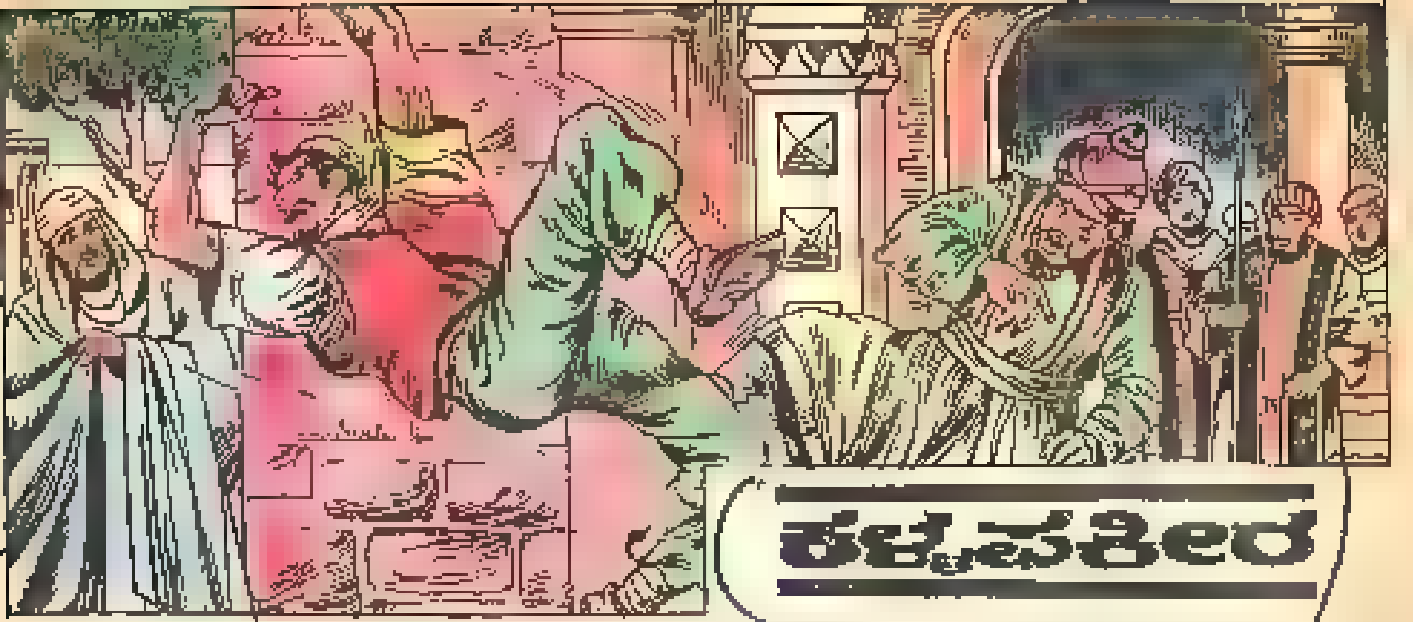
ಅವರೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್ನಾರು ಮುಂಚೆ ಸರ್ವಾಶ್ರಯವೆಂದು ಕುತ್ಸಿಗಾರಾದವರು. ಅವರ ಮಂತ್ರಿ, ಪದವಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಒಪ್ಪಿತ.

ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ, ಅವರೊಬ್ಬರನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ಬಾರಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕುರುಕು ಕೊಡಿಸಿದ ಕವಿತೆಗಳು, ಒಳಗಾಳದ ಮೂಲಮೂಲ ಕೊಡಿದ ಅಭ್ಯಾಸಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು. ಮಂತ್ರಿ, ಅವರಿಗೆ ಅವರನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ನಿಮ್ಮಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸುಸಮವಾಗಿ ಗೆದ್ದಿರುವಿರಿ. ಇದು ಕೊನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಲ್ಲವನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ನಂಬಾಗಿ ಇರುವವನು ಹೋಗಿ ಆ ಅಡದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ" ಎಂದನು.

ಎರಡನೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಹೋಗಿ ಅಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ, ಎರಡನೆಯವನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅವನನ್ನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿಸುವಂತೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

—ಎಸ್. ದಿಕ್ಸನಾಥ

ಕಳ್ಳವಕೀರ

ಬಿಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕಮಲುದ್ದೀನ್ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಜವುಳಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಇದ್ದನು. ಬೆಳ್ಳಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು, ರಾತ್ರಿ ಅಂಗಡಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವುದು ಅವನ ಪದ್ಧತಿ.

ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಅಂಗಡಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಆಗ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆ ದಿನ ಮೂರಾಟುವಾದ ಹಣದ ಒಂದು ಚೀಲವಿದ್ದಿತು.

ಕಮಲುದ್ದೀನ್ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ರಾಜಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು, ಆಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಜನಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದ ಕವಲು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಘಡನೆ ಹಿಂದಿವಿಯ ಬದಲೆ ಬೆಜವಕನೊಬ್ಬನು ಮುಂದೆ ಹಾರಿ, ಕಮಲುದ್ದೀನನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಓಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಗಾಬರಿಯಾದ ಕಮಲುದ್ದೀನ್ "ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಓಡುವಾಗ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆ

ಯುವ ಕಲವರು ಚೀಲದೊಂದಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗುವ ಕಳ್ಳ ಯುವಕನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದರು.

ಕಮಲುದ್ದೀನನಿಗೆ ಹೋದ ಹಣ ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂದಿರುಗಿತು. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದವರು ಅವುಗಳೇ ಬದಲೆ ಅವನನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೊಠ್ಠಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಆಗ ಕೊಠ್ಠಾಲನು ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ಆ ಕೊಠ್ಠಾಲನು ದೊಡ್ಡ ಕೋಪ ಗುಣದವನು. ಕಳ್ಳ ಯುವಕನು ಅವನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ದೀನನಾಗಿ ಅಕುತ್ಸಾ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕೊಠ್ಠಾಲನು ಕೋಪದಿಂದ, "ಎನು ಧೈರ್ಯ ನಿನಗೆ! ನಾನು ಕೊಠ್ಠಾಲನಾಗಿರುವಾಗ ನಗರ ದೊಳಗೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಪೂಗೊಂದು ಒದೆಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಝಾಡಿಸಿದನು.

ಆ ಒದೆಯಿಂದ ಕಳ್ಳ ಯುವಕನು ಹಾರಿ ಬೀದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದನು. ಪಾಗೆ ಬಿದ್ದವನು ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ

ಬೆಂಜಿನಂತೆ ಎದ್ದುಗಂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಲು ತೋಡಗಿದನು. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಕೆಲವು ಭಟರು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರು, ಆದರೆ ಕಳ್ಳ ಯುವಕನು ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡವಾಗಿ ಓಡಿ ನಗರ ಪರಿಸರವನ್ನು ದಾಟಿ ದೂರ ಹೋದನು. ಆದರೂ ಬಿಡದೆ ಭಟರು ಅವನನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದರು.

ಓಡಿ ಓಡಿ ದಣೆದುಹೋದ ಕಳ್ಳ ಯುವಕನಿಗೆ ದಾರಿಯು ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಸಣ್ಣ ದಿಂಬದ ಕಾಂತಿ ಕಂಡುಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಫಕೀರನು ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನು.

ಕಳ್ಳನು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಾಗ ಫಕೀರನು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ದುಪಟಿಯನ್ನು ತೊಡ್ಡುಕೊಂಡು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುವವನ ಹಾಗೆ ಸುವ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಭಟರು ಆ ಕಡೆಗೇ ಬಂದು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡುತ್ತ, "ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಕಡೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಓಡಿ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಇಲ್ಲ!" ಎಂದು ಕಳ್ಳನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತಲೆ ದೂಡಿಸಿದನು. "ಅಯ್ಯಾ! ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ನಮ್ಮಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಯಿತು" ಎಂದು ಕಳ್ಳನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಭಟರು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಈಗ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಭಯ ಹೋಗಿ ಮನ್ನಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಬಂದಿತು. ಭಟರು ತನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ನಗೆಯೂ ಬಂದಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಂದೇಹವೂ ಬಂದಿತು. ಫಕೀರನಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನಟಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ತನಗೆ ಅವಾಯವು ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಇತರರು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಬೇರೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾನು ನಿಜವಾಗಿಯೇ

ಫಕೀರನಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಜನರು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ ಗೌರವ ತೋರಿಸಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೋ?

ಕಳ್ಳನು ಹೀಗೆ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಫಕೀರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಕಳ್ಳನು ಅವನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, "ಮಹಾತ್ಮರೇ, ನಾನೊಬ್ಬ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಅನಾಥನು. ನಾನು ಈ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ನಿಮಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ದಯಾಕುಮಾರ ಫಕೀರನು ಅವನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಹಿಪ್ಪನಾಗಿರಲು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ನೆಮ್ಮದಿ ಯಾಯಿತು ಕಳ್ಳನಿಗೆ.

ಆ ದಿನದಿಂದ ಕಳ್ಳನು ಮುಂದೆ ಫಕೀರನಿಗೆ ಕುಶ್ರೂಪಿ ಮಾಡುತ್ತ, ಅವನು ಮಾಡುವ ಧರ್ಮ ಮೋಧನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನ ಹೃದಯವು ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಿ ತೊಡಗಿತು, ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲ ಮೃದುವಾಗಿ ತೊಡಗಿದುವು. ಸಜ್ಜನನಾಗಿ, ಧಾರ್ಮಿಕನಾಗಿ ಒದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿದನು.

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಮುಂದೆ ಫಕೀರನು ಕಾಲಧರ್ಮ ಹೊಂದಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಅದೇ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಫಕೀರನಾಗಿರುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಧರ್ಮ ಬೋಧನಾಗಿ ಕೀರ್ತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಈ ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನು ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಸುರದೊಳಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಗೌರವದ ಸ್ವಾಗತವಿತ್ತು, ತಮಗೆ ಇದಿರಾದ ಕೆಲವು ಧರ್ಮ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನು ಅವರವರ ಸಂತಕಥೆಗಳಿಗೆ ಉಚಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದನು.

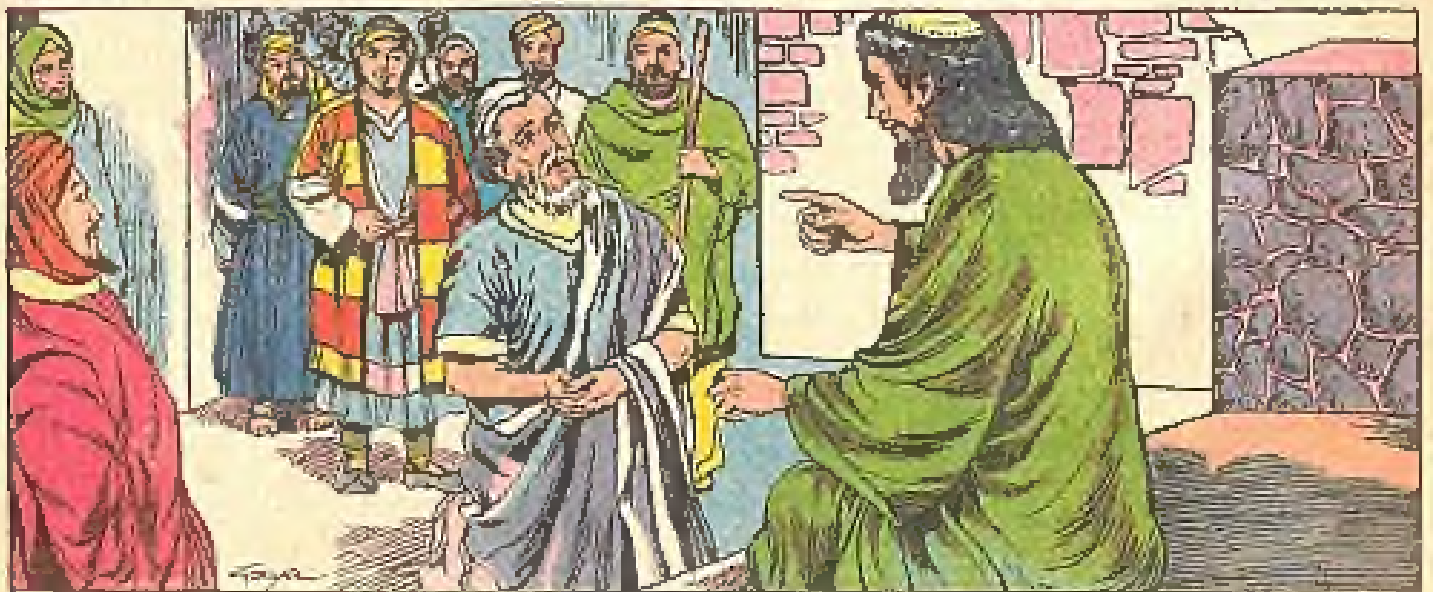
ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, "ಸಾಧು ಪುಂಗವರೇ, ನನ್ನಂಥವನು ದೈವ ಸಾಗ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಸೇರುವುದೆಂದರೆ ವಿನಾದರೂ ಮಹಾ ಅದ್ಭುತವೇ ನಡೆಯಬೇಕಾದೀತು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಬದುಕಿದವನಲ್ಲ, ನಿಮಗೆ ವಿರುದ್ಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದವನು. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದವರೆಗೆ

ಈ ನಗರದ ಕೋತ್ವಾಲನಾಗಿದ್ದೆವನು. ಕಳ್ಳಸುಳ್ಳರನ್ನು ನಿರ್ದಯದಿಂದ ಹೊಡೆದವನು" ಎಂದನು.

"ಅಪ್ಪಾ, ಅದ್ಭುತಗಳು ನಡೆಯಲಾರವೆಂದು ಎಕೆ ಸಂದೇಹಪಡುವೆ? ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ನಾನು ನಿನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬೇಡಿಕೊಂಡವನು. ಆದರೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಒದ್ದು ರುಪಾಡಿಸಿದಿ. ಆದರೂ ಅದೇ ನೀನು ಈ ದಿನ ಎಷ್ಟೋ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರುವಿ. ಇದು ಅದ್ಭುತವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು? ಒಂದು ಕಾಲದ ಕಳ್ಳನು ದೇವರ ದಯೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವಾಗ, ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸುವ ಕೋತ್ವಾಲನು ಕೂಡಾ ದೇವರ ಕರುಣೆಗೆ ಏಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಲಾರನು?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಿಷ ಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಗೆ ನಕ್ಕನು ಕಳ್ಳ ಫಕೀರ.

ಆ ಮಾತು ಮುದುಕನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನು ಅವನಿಗೆ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಮುಂದೆ ಕೋತ್ವಾಲನು ಹಿಡಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಅನಂದದಿಂದ ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಕಳ್ಳ ಫಕೀರನ ಪಾದಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು.

ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳ 'ಮಾನುಗಳು'

೧೭೪೧ನೇ ಸಾವಕದಲ್ಲಿ ಲ್ಯಾಕ್ಸಿ ಸೇರಿದ ಸುಯಂಟ್ ಟ್ರೀಟ್ ಎಂಬ ಹವನು ಬೇರಿಂಗ್ ದ್ವೀಪದ ತೀರದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಆ ಹವನಿನಿಂದ ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ಹೊರುವಿದ್ದ ಕೆಲವು ತಜ್ಞರೂ ಬೇರಿಂಗ್ ದ್ವೀಪವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಈಗುತ್ತಿರುವಾಗ 'ಹಿ ಆಲ್ಬಾನ್' ಎಂಬ ಸಸ್ಯದ ಬಲಬಂಜುಗಳೊಳವಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಲ್ಯಾಕ್ಸಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿಯೂ ದಿವಗಳೂ ತಮ್ಮ ಅಪಾರಾಧಗ್ರಾಂಯೂ ಗುಡಾರಗಳ ಚರ್ಚಾಸ್ಥಾನಗ್ರಾಂಯೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಆಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲು ಕೊಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವುಗಳ ಚರ್ಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಿಕೊಂಡರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಾಶವಾಗತೊಡಗಿದುವು. ೧೯೧೦ನೇ ವರ್ಷ ಆಮೆನಿಕಾಪೂ, ೧೯೧೭ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳೂ ಈ ಬಲಬಂಜು ಸಂತತಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಇವುಗಳ ಬೇಟೆಯನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದುವು.

ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾಟಿ ಹೆಚ್ಚಿವಾಗಿದ್ದು, ಆಳವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಜಲ ಜಂತುಗಳು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತವೆ. ಕಾಲವು ಮುಕ್ಯಾಲು ಎಣಿಸುವಂತೆ ಒಂದು ಮಾಯಾಂವರೆಗೆ ಕಾಣುವರುತ್ತವೆ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ತಲೆ, ಗಿಡ್ಡ ಕುತ್ತಿಗೆ, ಚಿಕ್ಕ ಬೆಕ್ಕ ಕಣ್ಣು ಕಿವಿಗಳು. ಗುಂಪು ಎಣಿಸಿ ಹೀಗಿರುವ ಈ ಜಂತುಗಳ ಮುಂಗಾಲುಗಳು ಹಿಂಗಾಲುಗಳಿಗಿಂತ ಗಿಡ್ಡವು. ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವ ಚರ್ಮವೂ ಇದೆ.

ಅವು ನೀರ ಮೇಲೆ ಲುಗಾತ ಮಲಗಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದಂತೆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರದ ಪಾಟಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಎದ್ದಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತವೆ. ನಿರ್ಜೆಯಿಂದ ಎದ್ದ ಕೊನೆಯೇ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮೇಳುಗಿ ಎದ್ದಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೆವ್ವುಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನುತ್ತವೆ. ಇವು ಬೆವ್ವನ್ನು ಒಡೆಯಲು ಸಮುದ್ರ ತಳದಿಂದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು ಕೆಳಗಿನ ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೈಗಳಿಂದ ಬೆವ್ವುಗಳನ್ನು ಆದಕ್ಕೆ ಒಡೆದು ತಿನ್ನುತ್ತವೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಒಂದುಕಾರಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕೆಳುವಂತಹ ಈ ಜಲ ಜಂತುಗಳು ಈರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಂದ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತವೆ.

ಕಾಂತಿಯಂತ ಸಹಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾದ ಈ ಜಲಜಂತುಗಳು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ.

ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೫ ಆಗಸ್ಟ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

Varadaraya Nayak

Schveta S. Vati

★ ಮೇರಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬಹುದು. ★ ಜೂನ್ ೧೦ ರೊಳಗೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಮರಳಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಶಃವೆಂದು ನಾವು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಒಂದು ಐತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋನ್, ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ದಿವ್ಯರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಅಂಗೈ, ಮೇಲೆ ಅಂಚಾರಿ ಅಕ್ಕಿಂಚ ಅಂಚಾರಿ?

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಈ ಮುಂಗೂಡ ನನ್ ಮೋಕ್ಕೇಲೇ ಖರಿಸ್ಕೋಕೇವೆ!

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಕೃಷ್ಣ, ಮುಸಲಮಾಣಿ, ಮದರಾಸು-೮೭

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಆಪ್ತರಿಮೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

IIWC - 2

ನಟರಾಜ್‌ನಿಂದ ಬರವಣಿಗೆ, ಎಂದರೆ ಜಯಮಾಲೆ ಕೊರಳಿಗೆ

The Illustrated Magazine of 'Wadia' is
by the late Mr. P. Wadia
Bangalore-4. India

ನಟರಾಜ್‌ನಿಂದ ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಲು ಇಷ್ಟ. ಇದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯರ್ಥವೆನಿಸಿ ಇಲ್ಲ. ನಟರಾಜ್ ಅಷ್ಟು ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಧಿಕ ಸುಖವಾಗಿ, ಕಪ್ಪಾಗಿ, ಮೊನಚಾಗಿ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ! ಅವರು ಅಲ್ಲ, ಇದರ ಮೊನೆಯೂ ತುಂಡಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಟರಾಜ್ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ !

ನಟರಾಜ್ ಪೆನ್ಸಿಲ್

ಬರೆಯಲು ಇಲ್ಲ ಬರಲಿಕ್ಕಿ, ಅದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಾಳಿಕೆ.

ಹಿಂದುಸ್ತಾನ್ ಪೆನ್ಸಿಲ್ಸ್, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಮೊದಲನೆಯ 400 001 ಅವರ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಯ್ಯಾಳ.

ವಿವಿಧ
ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ
ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ
ಬರೆಯುತ್ತವೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ರೆಡ್

everest/85/HP/190-41